Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVII. No. 240. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 14-го ЛИСТОПАДА 1980 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, NOVEMBER 14, 1980 No. 240. VOL. LXXXVII.

Адв. М. Смородський доповідав про підготову до Мадриду

Ірвінгтон, Н.Дж. — Перед від'їздом до Мадриду, в Еспанію в неділю, 9-го листопада, адв. Мирослав Смородський, член офіційної американської делегації, пояснив комплекс проблем Конференції для перевірки Гельсінкських угод численній публіці з Нюарку - Ірвінгтону й околиці, в неділю, 26-го жовтня, тут, в Українському Народному Домі.

Відкрив і провадив програмою вечора інж. Михайло Чайківський, член - засновник організації Американців в Обороні Людських Прав в Україні, яка влаштовувала цю зустріч. Він подав коротко мету й завдання цієї організації і представив обох доповідачів: адв. Мирослава Смородського і д-ра Романа Легедзу.

В своєму стислому слові д-р Легедза торкнувся генези, розвитку і наслідків Конференції у справі безпеки і співробітництва в Европі, яка довела до підписання 1975 року Гельсінкських угод. Зокрема він спинився над постанням громадських Гельсінкських груп у Совєтському Союзі, в Україні, Москві, Литві тощо, розповів про переслідування діячів цих груп і про зріст громадської і політичної свідомости.

Головну доповідь про проблематику Гельсінкських угод, їх пов'язання з політикою СССР, совєтських сателітів, Західньої Европи, Америки й Канади дав М. Смородський. Сам він — партнер адвокатської фірми, яка спеціялізується в міжнародних економічних стосунках, має особливий вгляд у комплекс тих питань. Як колишній голова Товариства Українських Адвокатів і член Американської Адвокатської Асоціяції, був і є діяльний в обороні ув'язнених борців за людські і національні права в Україні, а спеціально багато старань зробив в обороні юриста Левка Лук'яненка.

Продовжуючи тему свого передбесідника, адв. Смородський представив мету Мадридської конференції, яка почачається у вівторок, 11-го листопада ц. р. Ця Конференція має за мету перевірити застосування принципів Гельсінкських угод в 35-ти державах - сигнаторах, в тому і в СССР і в сателітах. Конференція відбувається в іншій міжнародній ситуації й атмосфері, ніж попередня в Белграді, Югославія. Тепер відсутній детант, тепер триває окупація Афганістану, а Західня Европа провадить окрему „східню політику". Хоч дотепер ще не відома докладна програма Конференції через перешкоди —

адв. М. Смородський
(світлина І. Оринянк)

пропозиції делегацій східнього бльоку, то вже тепер є певним, що американська офіційна делегація поставить на порядок дня і піднесе всі справи, зв'язані з людськими правами. Адв. Смородський, хоч він буде обмежений своєю офіційною функцією, постарається бути присутнім на всіх тих нарадах, на яких дискутуватимуться порушення людських прав, т. зв. „третій кошик", принципи ч. 7 і ч. 8, і зробить все, що в його змозі, щоб видвигнути українські проблеми.

Запити присутніх до доповідачів і відповіді запитуванням завершили цю зустріч. Громадянство виявило своє вдоволення, що український адвокат добився до становища офіційного делегата на таку важливу конференцію.

За дальшими інформаціями про працю Комітету в справах оборони людських прав слід звертатися на адресу: Americans for Human Rights in Ukraine, 43 Midland Place, Newark, New Jersey 07106.

СИНОД ПУКЦЕРКВИ ПОЧИНАЄТЬСЯ 25-ГО ЛИСТОПАДА

Філядельфія, Па. — Підготовча Комісія, скликана Блаженнішим Патріярхом Йосифом за благословенням Папи Івана Павла II, зібралася у резиденції Української Католицької Церкви у Ватикані у вівторок, 28-го жовтня 1980 року, на свої наради і закінчила їх в середу, 29-го жовтня 1980 року, згідно з повідомленням секретаріяту Комісії. Нарадами проводив Патріярх Йосиф і його Коадьютор Архиєпископ Мирослав Любачівський. В складі Комісії були: Митрополит Максим Германюк, ЧНІ (Вінніп...) та єпископи: Ніл Саварин, ЧСВВ, (Едмонтон), Ізидор Борецький (Торонто), Іван Прашко (Австралія) і Мирослав Марусин (Західня Европа). Участь в Комісії як дорадники брали архимандрити: о. Іван Хома й о. Віктор Поспішил.

Комісія рішила найперше, на які владичі престоли треба вибрати кандидатів на Синоді та одобрила правильник їх вибору до єпископської гідности.

З численних внесків цілого єпископату Комісія включила в програму Синоду найпильніші й найважливіші справи для нарад і постанов та призначила відповідних референтів.

Синод єпископів скликає Патріярх Йосиф за благословенням Папи Івана Павла II на вівторок, 25-го листопада 1980 року. Передбачується, що наради Синоду триватимуть принаймні один тиждень.

ГОЛОВНИЙ ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ УНС ВІДБУВ ЗВИЧАЙНІ НАРАДИ

Джерзі Сити, Н. Дж. — Поліпшення у забезпеченевій службі членам, гарантія студійних позичок молодим членам, частинне фінансування наукової праці про штучний голод в Україні в 1930-их роках, нав'язання співпраці з професіоналістами в Канаді, продовження заходів для побудови дому для сеньйорів УНСоюзу біля Союзівки, влаштування чергової прогулянки кораблем в 1981 році, схвалення резолюції у справі XIII Конгресу Українців Америки та обговорення загального стану УНСоюзу — ці та інші справи були предметом нарад і рішень засідання Головного Екзекутивного Комітету, яке відбулось тут в суботу, 1-го листопада, в приміщеннях Головної Канцелярії. Під час нарад, що їх відкрив і ними проводив головний предсідник д-р Іван Флис, на його заклик учасники відзначили Листопадові Роковини, вшанувавши хвилиною мовчанки пам'ять поляглих борців за волю й незалежність українського П'ємонту.

Крім д-ра Флиса, в нарадах взяли участь: заступник головного предсідника д-р Мирон Куропась, заступниця головного предсідника Марія Душник, головний секретар Володимир Сохан, головний касир Уляна Дячук, як також головний редактор „Свободи" Зенон Снилик. З уваги на захворування, — хоч він вже перебував дома після операції — в нарадах не міг взяти участи головний організатор Василь Оріховський, а головний директор для Канади сен. Павло Юзик був перешкоджений надзвичайною сесією Сенату Канади. Згідно з прийнятим порядком нарад і вже довголітньою традицією звітування з поодиноких ділянок діяльности УНСоюзу започаткувала У. Дячук.

Звіт головного касира

За дев'ять місяців ц. р. до каси УНСоюзу вплинула сума $5,296,000, на $380,000 більше чим в тому самому часі минулого року.

Відсотки від бондів принесли суму $1,624,660 прибутків, виказавши зріст на $122,726. Корпорація Дому УНСоюзу заплатила за 1979 рік решту належних відсотків від позички, в сумі $128,750, а в жовтні ц. р. заплачено вже чергову суму $100,000 за 1980 рік. До Фондів Братських вплинуло пожертв на суму $20,584, що являється на $16,996 більше, як попереднього року.

Слід ствердити, що сума членських вкладок надальше спадає. Цього року зібрано $2,234,242, минулого року $2,265,807.

Видатки за три перші квартали біжучого року виносили суму у висоті $4,351,740, тобто на $189,316 більше. Грошових зворотів вплачено на суму $270,741, що є на $59,121 більше. Виплати подвійного забезпечення платного у наслідок нещасливого випадку дали суму $16,000, а акцидентових грамот — $20,000, що в порівнянні з роком 1979 є на $11,000 і $15,000 більше.

За дозрілі виввінувальні грамоти виплачено суму $621,716, що являється також на суму $13,459 більше. Приріст майна за 9 місяців дав суму приблизно $945,000.

Союзівка мала успішний літній сезон щодо кількости гостей, учасників дитячих таборів, курсів танцю і тенісового табору. До каси Союзівки вплинула сума $470,497, а виплачено суму $433,177.

Приходи були в цьому році більші на суму $54,574, а видатки на $14,480. Не всі рахунки були до кінця вересня ц.р. поплачені і тому не можна мати ще повного образу вірного фінансового стану.

(Закінчення на стор. 8-ій)

В МАДРИДІ ЗАСУДЖУЮТЬ СССР

Мадрид, Еспанія. — Відкриваючи наради Мадридської конференції еспанський прем'єр Адольфо Суарез підкреслив, що представники 35-ох держав, учасників тієї конференції, несуть велику відповідальність за її вислід.

В дотеперішніх виступах делегати засудили безкомпромісово совєтську агресію в Афганістані й перестерегли перед такими поступуваннями. Совєтська делегація далі обстоює, щоб обмежити час і програму конференції та намагається не допустити до чергової конференції, яка згідно з ухвалами у Гельсінках мала б відбутися за два роки з метою перегляду примінення Гельсінкських угод державами, що їх підписали.

Дотепер виступали представники Канади, Данії, Бельгії і Голляндії. Всі вони виступали проти агресивної совєтської політики, а зокрема проти збройних нападів, таких як в Афганістані. Канадський міністер закордонних справ і голова канадської делегації Марк МекҐвіген заявив: „Тінь Афганістану буде так довго захмарювати детант, як довго совєтські армії будуть там", а бельгійський міністер закордонних справ Шарль-Фердінанд Нотомб заявив: „Афганський нарід, як і всі інші народи в світі, має право сам вирішувати свою долю. Ніякий режим, ніяка ідеологія не може вважати себе вічною, коли громадяни не хотять її більше".

Совєтська делегація при помочі делегацій сателітних країн і надалі намагається внеможливити розгляд передбачених кінцевими ухвалами в Гельсінках справ. Для встановлення порядку нарад створено спеціяльну комісію, до якої ввійшли представники ЗСА, Австрії, Швайцарії, Норвегії та СССР.

Андрей Амальрик загинув в автомобільній катастрофі

Мадрид, Еспанія. — Андрей Амальрик, відомий совєтський дисидент і автор книжки „Чи проіснує СССР до 1984-го року?", загинув у вівторок, 11-го листопада 1980 року, в автомобільній катастрофі, ідучи з Франції на Мадридську конференцію, яка, як відомо, має також розглядати справи потоптання прав людини в Совєтському Союзі й інших комуністичних державах Східньої Европи.

Андрей Амальрик

Згідно з інформаціями еспанської преси — невеличкий автомобіль Амальрика зударився з вантажним автомобілем і Амальрик загинув на місці, а його дружина Гізель, Владімір Борисов і Віктор Файнберг зазнали поранення.

Андрей Алексеєвич Амальрик брав активну участь у боротьбі за людські права в Совєтському Союзі, зокрема за інтелектуальну і політичну свободу. Він не визнавав совєтських заходів придушити і стероризувати інтелектуальну верству населення і де тільки міг виступав проти застосування терору. За свої переконання він був переслідуваний совєтською владою і вкінці викинений поза кордони СССР. Своєю вже згадуваною книжкою та іншими виданнями він викликав увагу до нього не тільки совєтських поліційних чинників, але також західнього суспільства, бо книжка продісталася на Захід і була тут перевидана різними мовами. Амальрик, між іншим, передбачував зудар комуно-московської і китайської імперій, який викличе глибокий антагонізм у совєтській спільноті, а головно серед численних народів СССР, які змагають до відокремлення від імперського центру.

У світі

ПІД ЗАГАЛЬНИМ НАТИСКОМ різних світових держав уряд Південної африканської республіки врешті рішив впровадити примусове шкільне навчання для негритянських дітей до 16-го року життя. Фердінанд Гарценберг, міністер освіти, повідомив, що починаючи з першого січня 1981 року поступово впроваджуватимуть шкільне навчання для чорних дітей аж доки не обхоплять ним усіх дітей. На 22 мільйони негритянського населення в Південно-африканській республіці є вісім мільйонів дітей. Дотепер тільки коло половини чорних дітей починають ходити до школи, але з огляду на те, що наука не примусова, по одному, або двох роках більшість з них покидає школу.

ЗАХІДНЬОНІМЕЦЬКА ПОЛІЦІЯ ЗНОВУ ПЕРЕВЕЛА арешти і викрила багатьох совєтських шпигунів, які, працюючи в різних німецьких установах, передавали державні таємниці східньонімецькому комуністичному урядові, який опісля передавав ці відомості Совєтському Союзові. Трьом заарештованим німецьким шпигунам прокуратура закидає, що вони передали комуністичним державам пляни про новий німецький бойовий літак „Торнадо". Політичні спостерігачі пригадують, що в Західній Німеччині шпигунські афери трапляються часто може тому, що Східня Німеччина намагається інфільтрувати різні ділянки життя на Заході.

В Америці

КОЛИШНІЙ ПРЕЗИДЕНТ РИЧАРД НІКСОН, який, як відомо, зрезигнував із свого становища у зв'язку з Вотерґейтською аферою, брав участь, разом з колишнім державним секретарем Генрі Кіссінджером, у парадній вечері зорганізованій совєтською амбасадою у Вашінґтоні з нагоди відзначення так званої жовтневої революції. Ніксон, розмовляючи там з дипломатами мав заявити, що новообраний президент Роналд Реґен вестиме мирну політику, а може навіть очолить „кампанію за мир". Як відомо, офіційних представників американського Уряду на цьому святкуванні не було, бо Адміністрація все ще придержується ранішого рішення про бойкот совєтських імпрез від часу совєтської військової інтервенції в Афганістані. Ніксон уважає, що Реґен змагатиме до покращання співпраці з Совєтським Союзом.

РЕСПУБЛІКАНЦІ І КОНСЕРВАТИСТИ вже розпочали підготову до виборів в 1982 році, у якому виграє реченець для багатьох сенаторів і конгресменів. Між іншим ходять також поголоски, що найстарша дочка Роналда Реґена, Морін, також виставить свою кандидатуру на сенатора з Каліфорнійського стейту. Крайова Консервативна організація, яка у президентських виборах витратила 4,5 мільйона долярів для того, щоб повалити ліберальних кандидатів, проголосила 20 різних прізвищ теперішніх сенаторів і конгресменів, яких, на їхню думку, треба б „позбутися" з Конгресу.

Колишні дисиденти виступили на пресконференції у Мадриді

Мадрид, Еспанія. (Р. Купчинський). — В той час, коли офіційні урядові делегати обговорювали чи починати Мадридську нараду, громадський „ад гок комітет", до якого входять члени Комітету Оборони Радянських Політичних В'язнів, Адріян Каратницький і Роман Купчинський, скликав пресову конференцію, в якій брали участь понад 100 журналістів.

На пресовій конференції виступали, ген. Петро Григоренко, представник Української Гельсінкської Групи, Людмила Алексєєва, представник Московської Гельсінкської Групи, Томас Венслова, представник Литовської Гельсінкської Групи. На залі були присутні, Леонід Плющ, Владимир Буковський, Айше Сейтмуратова, Едвард Кузнєцов, Александер Ґінзбург, Ніна Строката і Валентин Мороз. З Польщі виступала Варвара Порубчик, представник КОРКССС. Владимір Буковський відчитав загальну заяву дисидентів із СССР. Опісля виступала Алексєєва, відтак ген. Петро Григоренко відчитав заяву від себе, як представник Української Гельсінкської Групи. Заяву перекладав Р. Купчинський.

У своїй заяві ген. Григоренко між іншим сказав: „спротив в Україні, це спротив великої нації - він є переслідуваний жорстоким способом. Українська Гельсінкська Група втратила майже всіх своїх членів... ...Я не буду сьогодні говорити про терор минулого, про мільйони українців, які загинули в ГУЛаґу.... Україна не є частиною Росії. Україна має свою національну ідентичність, свою історію і культуру. Український народ бажає те саме, що інші народи бажають — право свобідно вирішувати свою національну долю — у самостійній українській державі".

У понеділок, 11-го листопада, головна еспанська газета „Ель Паїс" надрукувала статтю про присутність ген. Григоренка у Мадриді. В тій же газеті, з датою 12-го листопада, появилося інтерв'ю з ген. Григоренком. Він дав теж інтерв'ю для газети „Крісчен Саєнс Монітор" і для еспанських та інших европейських газет і телевізійних станцій.

СТУДІЯ МИСТЕЦЬКОГО СЛОВА ЗНОВУ СЯГАЄ ПО ЗОРІ

Джерзі Сити, Н. Дж. (Л. Волянська). — Мрія працювати з п'єсою „Чорна Пантера і Білий Ведмідь" — або в п'єсі — виникла дуже давно, бо аж 37 років, коли молоденська учениця гімназії „Рідної Школи" у Станиславові Лідія Гаратницька з трепетом і страхом на прилюдному випускному іспиті-матурі — витягла картку з іспитовою темою з української літератури: „Родина і мистецтво на підставі 'Чорної Пантери і Білого Ведмедя' Володимира Винниченка". Добра учениця улюбленого професора Володимира Павлусевича не завела сподівань учителя, літературознавця і навіть поета, і відповідала на глибоке й складне питання так добре — хоч огортав страх при вигляді тих офіційльних осіб за величезним столом, критим зеленим сукном, які з увагою поглядали на струнку постать синьоокої панночки з щастя біленьким обличчям, — що професор, радіючи, сказав матурантці, що якби він мав вищу оцінку від „визначно", то він би поставив Лідії ту найвищу неіснуючу оцінку. Заглиблена від того часу в літературу, в поезію, а найбільше в музику, спів і в драматургію, Лідія, якої прізвище вже стало незабаром за чоловіком адвокатом — Леонтієм — Крушельницька, пам'ятала цей іспит і саму п'єсу, мріючи колись або в ній самій заграти ролю або ставити п'єсу самій, вже тоді неясно почуваючи, що театр відігравати ме в її житті головну ролю.

Лідія Крушельницька

І ця нагода наступила аж тепер, коли ще якраз тому взялася маестро Крушельницька, довголітній керівник і режисер Студії Мистецького Слова у Ню Йорку, за відповідальне, тяжке й амбітне завдання — поставити п'єсу, що хвилює її з часів її юности.

І так в неділю, 16-го листопада, о годині 2:30 по полудні в залі Фешин Інституту Технології при 227 Вест 27 вул. у Мангеттені, відбудеться прем'єра п'єси, одного з найкращих творів драматурга Володимира Винниченка, що був і залишається у його столітті з дня народження таким самим інтригуючим для його шанувальників, і таким самим контроверсійним для його багатьох супротивників, як і колись: одне-дватри покоління тому...

Чи лякає Лідію Крушельницьку „контроверсійність" автора? Анітрішки. Сама пані Крушельницька в молодості вела гімназійну вітку ОУН, у той сам час вивчаючи твори В. Винниченка. Вивчаючи його, як літератора і драматурга, а політичні справи — були царинею політиків. „Бо людина культури не може заперечити високої мистецької вартости творів Винниченка, яку признав увесь культурний світ".

Щаслива, хоч дуже перепрацьована, режисер і постановник п'єси Л. Крушельницька, яка заслужила собі на пошану від усієї американської України своєю 15-річною уже працею на полі української культури з українською дітворою і молоддю, прибула до редакції „Свободи" у п'ятницю, 31-го жовтня, щоб поділитися своїм новим досягненням, вершком праці кількох тисяч годин, недільною виставою „Чорної Пантери й Білого Ведмедя". Тут вона розказала про грандіозний вклад праці й таланту в цю справді цікаву подію Ме-

(Закінчення на стор. 8-ій)

РАДА КУРЕНЯ УСП—ОК

Союзівка. — У днях 14-16-го листопада ц. р., тут на цій відпочинково-виховній Оселі Українського Народного Союзу відбудеться Рада Куреня УСП-ок „Ті, що греблі рвуть". Офіційне відкриття Ради буде в суботу, 15-го листопада, о год. 9-ій рано.

ГОЛОДНИЙ ОБІД ДЛЯ ВШАНУВАННЯ А.ГОРСЬКОЇ

Чікаґо, Ілл. — Сестрицтво Покрова Пресвятої Богородиці влаштовує голодний обід у десятиліття смерти Алли Горської. Спомин про Аллу Горську скаже Раїса Мороз; фотомонтаж — Юрій Миськів. Імпреза відбудеться в неділю, 16-го листопада ц. р., о год. 4-ій по полудні в Авдиторії собору свв. Володимира й Ольги. Дохід призначений на допомогу українським політв'язням.

Парафія в Юніондейлі відзначить Золотий Ювілей

Юніондейл, Н. Й.(С. Н.). — Українська православна парафія св. Архистратига Михаїла (з'єднані парафії св. Тройці і св. Михаїла) в Юніондейлі, Н. Й., при 237 Мейпл авеню, відзначатиме у неділю 23-го листопада ц. р. 50-ліття свого існування і храмове свято.

В год. 10-ій врані настоятель парафії о. протопресвітер д-р Семен Гаюк разом зі запрошеним духовенством відправить торжественну Літургію. По Службі Божій відбудеться святочний обід, приготований сестрицтвом, і мистецька програма.

Парафіяльна управа просить всі організації і товариства зголошувати свою участь в членів управи або телефоном на число (516) 681-3641.

В ЛЮКСЕМБУРЗІ ПІДПАЛИЛИ БУДИНОК АЕРОФЛОТУ

Люксембург. — Американське інформаційне агентство Ассошіейтед Пресс передало інформацію з Люксембургу, що невідомі особи з організації, яка назвала себе „Український Визвольний Фронт" підпалили будинок совєтського Аерофлоту в цьому місті. Вибухлана негайно пожежна служба погасила вогонь, який почався у вентиляційних проводах, де підкинено запальні матеріяли.

ЖИДИ РОЗПОЧАЛИ ГОЛОДІВКУ в різних містах Совєтського Союзу на чолі з Москвою. Вони вимагають поширення еміграції жидів з СССР. В тій цілі вони вчинили демонстрацію у залі президії Найвищої ради СССР, передали там відповідне письмо Л. І. Брежневу, а відтак розпочали голодівку. Частина тих, які склали підписи на письмі до Брежнєва до голодівки з різних причин не приступили. Але всі вони зажадали виконання зобов'язань, які прийняв уряд Совєтського Союзу у Гельсінках 1975 року.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Subscription: 1 year — $30.00, 6 months — $16.00, 3 months — $9.00. UNA members 65¢ a month. Change of address — 50¢, Make checks or money orders payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата: на рік — $30.00, на півроку — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Зміна осіб і зміна системи

Політичні аналітики довго і на всі лади будуть призадумуватися над тайною такої „лявінної" перемоги, як її здобув Роналд Реґен у виборах 4-го листопада 1980 року. Передусім — це не була перемога особи і це не тільки зміна осіб у Білому Домі. Найперше і найголовніше значення висліду цих останніх виборів — це знаменний зворот „направо" в американському суспільстві, це відворот від того східньоамериканського лібералізму, який був панівним від часу, коли таку саму „лявінну" перемогу мав Френклін Деляно Рузвелт, наступник Гувера, за урядування якого настала велика депресія.

І хоча вміжчасі урядували й республіканські президенти — Д. Айзенгавер, Ричард Ніксон і Джералд Форд, проте східньоамериканський лібералізм мав завжди ще величезний вплив на законодавство і на всю атмосферу в Америці. Це діялося тому, що Конґрес був в руках демократів, — найголовніші Комісії стояли під головуванням ліберальних демократів і кожен з отих республіканських президентів завжди стояв під загрозою, що їх законопроєкти застрягнуть у конґресі або їх просто відкинуть, а коли республіканський президент зголосить вето проти прийнятого Конґресом закону — те вето президента може бути уневажнене. У цих останніх виборах сталося чудо, що „лявінна" перемога Реґена стосувалася також Конґресу. Вперше за нашої памяті Сенат опинився у руках республіканців, вперше програли такі „аси" східньоамериканського демократичного лібералізму, як МакҐоверн, Чирч, Бейг і інші, вперше Комісії закордонних, фінансових, військових справ, та всі Комісії, що стосуються економіки, головно бюджету, матимуть в Сенаті республіканських голів. І в Палаті репрезентантів, де демократи зберегли свою більшість, та більшість скорчилася і вона мусить рахуватися однаково з поважною республіканською меншістю, як із фактом, що схвалені Палатою Репрезентантів закони й резолюції підуть до Сенату, де більшість мають республіканці.

Зворот „направо" і відворот від східньоамериканського, панівного лібералізму, це такий важливий симптом, який на задній плян відсуває особи, дармащо всі діла роблять люди, а не течії чи програми. Двопартійна система в Америці віддзеркалювала дві політичні філософії: Демократична партія мала популярну почесну назву „партії народу", була за втручання держави в справи різних державних секторів, громадського і навіть особистого життя, була за можливо більшу контролю держави і таким чином була близька західньому соціялізмові. Деякі соціяльні реформи, переведені демократичними президентами були спасенні. І навіть фаворизована сенатором Едвардом Кеннеді опіка держави над здоров'ям громадян — річ бажана і потрібна, бож відомо, що в Америці хворіти можуть тільки багатії, та й на пристойний похорон бідний не в силі дозволити собі.

І прихильники Роналда Реґена не зможуть захоплюватися його критикою президента Картера за проголошення заборони продажу збіжжя Совєтському Союзові, дармащо арґумент Реґена не позбавлений логіки: мовляв, СССР і так дістає те саме збіжжя за посередництвом своїх сателітів, Франції або скандинавських країн, а терплять американські фармери... Але в таких справах, як: молитви у школах, жіночі аборти, або толерування „професійних безробітних", яким „не виплачується" працювати, бож все одно вони дістануть гроші у винагороду за лінивство, — в усіх подібних випадках — існує велика різниця між демократичним і республіканським світоглядом, бодай у теорії.

Фактом є, що перемога Реґена спричинила звишку акцій на біржі і звишку доляра — автоматично, у сподіванні, що Реґен зрівноважить державний бюджет і зліквідує інфляцію та що він виконуватиме те, що обіцяв і що заповів. Для нас, українців, найголовніше, що Реґен є проти „САЛТ 2" і проти такого „збройного паритету" між ЗСА і СССР, як його схвалив президент Картер.

ТОРГОВЕЛЬНА ВИМІНА МІЖ ЄГИПТОМ І Ізраїлем значно пошириться у зв'язку з тим, що обидві країни погодилися відкрити кордони для переїзду комерційних тягарових авт, поїздів тощо. Досі торговельна виміна між цими країнами велася тільки морським шляхом. Вже в першому дні цієї „відкритої" торгівлі ізраїльтяни продали Єгиптові 600,000 курей, 10 мільйонів яєць, кілька тонн овочів і ярини та багато інших продуктів. Натомість Єгипет продав Ізраїлеві велику частину нафтової ропи, залізні продукти, турбіни для будови електрівень та інші товари.

Евген Скоцко

УККА — ПОКОНҐРЕСОВІ РЕФЛЕКСІЇ

Після цього, що сталось у Філядельфії на останньому, XIII Конґресі Українців Америки запанувала тиша. Це, мабуть, психологічна реакція, стан отверезіння акторів цієї драми, що звичайно слідує за заподіяним лихом. Та мовчанкою того нам не збути.

Філядельфійська подія болюче вдарила по українській громаді, хоч фактично вона не є аж так трагічна. Як каже пословиця, „нема зла, щоб на добре не вийшло." Згадана подія може принести позитивні наслідки, та навіть причинитись до оздоровлення громади, якщо громадянство та його провідники здадуть собі справу з того, що ситуація вимагає радикальної розв'язки. Бо виринуло різке питання, до чого стриміти сьогодні — до відбудови УККА, чи до його перебудови?

Вслід за філядельфійським розходженням наступило подекуди ламання рук, мовляв, розбито громаду, яку так трудно було об'єднати. У нашій громаді існує непорозуміння на тему об'єднання. Його помилково утотожнюється із поняттям спільної акції, в той час, коли ці два поняття зовсім відмінні. Людей об'єднує ідея, чи віра, що її вони приймають як підставу свого духового та інтелектуального життя та якій всеціло віддаються. Не те саме є згода одиниць чи угрупувань на участь в скоординованій роботі для виконання певних завдань, для осягнення якихось ясно визначених цілей. Така скоординована робота якраз і була первісним призначенням УККА.

До скликання Конґресу та створення його Екзекутивного Комітету дійшло тоді, коли розшалівся буревій Другої світової війни й коли, для захисту державно-визвольної справи української нації, українцям на поселеннях треба було заговорити „одним голосом" Новостворена інституція мала якраз бути тим одним голосом — у тій одній справі! На І Конґресі, в якому автор ось тих рядків брав участь як делеґат від Організації Державного Відродження України (ОДВУ), не було ніяких намагань ставити цей новотвір на основи, які уможливили б йому, колись в будучині, перемінитись в одностайну організацію та присвоїти собі авторитет кермувати громадським життям — отже, замість виконувати волю громади, формувати цю волю — а в кінці перейти „на власність" до рук однієї групи. Навпаки, деякі ініціятори Конґресу вперто домагались запевнення, що над ним не буде домінувати та чи інша організація.

Представники Українського Робітничого (тепер Братського) Союзу, Мирослав Січинський і д-р Володимир Лівицький обидва лівого напрямку, висунули як невідкличну умову створення спільного фронту та УККА домагання, щоб головними фундаторами Конґресу стали всі чотири братські союзи, які рівноправно визначали б політичну лінію УККА. Проти того запротестували Український Народний Союз та ОДВУ й споріднені з нею організації. Січинський і Лівицький свого домагання не закинули й погрожували, що УККА не постане якщо не приймуть їхньої пропозиції. Йшлося їм про те, щоб не дозволити націоналістам захопити верхівки УККА. Конґрес малощо не розбився. Для добра справи, УНС і ОДВУ вкінці прийняли ту пропозицію, і УККА створено.

Ясно, отже, що в 1940 році не було намірів створити якусь всеобіймаючу суперорганізацію. Творено репрезентацію нашої громади для одної лише цілі — спільної оборони української справи. Т в що ж ця репрезентація з бігом часу перемінилась?

Ніде правди діти, УККА зчасом почав, так би мовити, жити власним життям. Ця репрезентація виплекала концепцію свого існування як головна діюча сила, як арбітр громадського життя. УККА став одною великою організацією, а його структура прийняла досить фантастичну форму — централі в Ню Йорку й власних відділів по місцях, які в багатьох випадках навіть конкурують з існуючими місцевими організаціями. І ось таким чином українського життя по громадах почало відбуватись, у великій мірі, під штампом апробати УККА.

Усе це могло б бути в порядку, якщо б не те, що при того роду структурі та концепції діяння і призначення УККА, катастрофа була неминуча.

Яка ж нам наука з цієї метаморфози УККА на протязі чотирьох десятиліть?

Перше: З прикрістю приходиться ствердити, що братські союзи, в яких концентрується велика більшість нашого громадянства та які мають до диспозиції досить сильну пресу, не були всилі запевнити УККА тривкого фундаменту, як цього надіялись його первісні фундатори. Коли наступила криза, вони не видержали напору з боку енерґійної організації з ідеологічним підложжям. Залишки їхнього примату збереглись лише у формі ротаційної системи на пості екзекутивного віцепрезидента. Щобільше, останні десятиліття виказали, що ряди їхнього членства заповнюються елементами різних політично - ідеологічних напрямків, що доводить до ситуацій, де ідеологічні однодумці запановують над даним союзом та заставляють його служити цілям їхньої політичної групи — як це вже сталось з двома союзами.

Друге: Виказується також, що коли репрезентація створена для спільної акції переміняється в провід всієї громади та керманича її роботи, громадське життя виявляє тенденцію плисти одним, можна б сказати монопартійним руслом. Тоді захоплення централі й цілого їй підпорядкованого громадського ладу для служби інтересам даного середовища, це квестія лише короткого кроку, спритно виконаного маневру, як це сталось у Філядельфії.

Сьогодні перед українською громадою проблема перебудови УККА — але перебудови на добре продуманих, практичних засадах. УККА повинен повернути до його первісного завдання — репрезентування нашої громади та виконування волі наших громадських організацій і централь. Повинні бути зроблені застереження, що жадна група не сміє сягати по примат, і згідно з тим принципом повинна бути зладженна структура УККА. Для виконання своїх завдань, УККА потребує куди скромнішого та більш ефектовного дійового апарату, ніж та претенсійна й надто коштовна пародія динамічної верхівки, яку він собою сьогодні уявляє. Так звані Відділи УККА не мають ніякої логічної підстави до існування, і наші громади вимагають звільнення від їхнього „агресивного проводу". Ці відділи повинні бути скасовані.

Не хочеться вірити, щоб середовище, яке захопило провід УККА — методою, якої не можна апробувати під ніяким оглядом — дозволило на те, щоб від нього відібрати перебрану владу. Більш того, довголітній президент УККА, як виходить, вважає зміну, що наступила в Філядельфії зовсім нормальною і не виказує нахилу — на всякий випадок, не прилюдно — до якихнебудь кроків, щоб справу наладнати. (До речі, можна б застановитись над мотивами його становища).

Застій, який заіснував не може продовжатись безконечно. Події в світі надто важливі й розвиваються надто скоро, щоб на таке дозволити. Ініціятива до перебудови УККА повинна бути зроблена негайно. Перед в тому повинні взяти ті органбізації — УНС, УБС чи ОДВУ, чи кілька груп разом — які зареаґували у Філядельфії чесно й правильно, виходячи із залі нарад, коли диктатура взяла верх.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ЗАМІСТЬ КВІТІВ...

Ой поїхав старший син, не на війну — а на службу громаді.
Ой поїхав пізнавати він ширшу родину, в 18-ту осінь свою.
„Сину — як було це там, розкажи!"

— „Мамо, як це дружньо стояли ми всі там на площі,
З'єднані думкою про братів у тюрмі.
Мамо — як голубів ми на волю пускали,
Волю в неволю нести!
Як це близько та дружньо всім нам було!
Як це мужньо і любо!"

„А потім сину?"

— „Потім спільно засіли ми на нарадах,
Спільно про наші діла розмовляли,
За одним це столом:
Пласт і СУМ-А, і ОДУМ, СУСТА
Спільно дороги нам стеляться,
Спільно чинити великі діла!
Мамо, я думав — це ж варта у 18-ім році дорослим вже бути.

Я думав — варта ж відчути силу спільну!"

„А якже ж потім сину, як потім?"

— „Не питай мене мамо!
Якась сильна рука,
Що нитки десь далеко прив'язані має,
Що десь тягне, більмо затягає і шепче —

'Бери верх! А ні — розпускай, розбивай!
Щоб дві школи були, дві громади, доми,
І два свята, й Шевченки два,
Два 22-го січня,
Й проводи два хоч'...!

Ох, я став дуже зрілим у свій 18-ий рік!
Я побачив багато незрілих й незрячих!
Я побачив нитки, що тягнув хтось здалека,
Хтось мотав їх і путав нам знову.
Так тепер він тягнув тих ляльок на нитках,
Так тепер, бо вже близько Мадриду!"

— „О, мій сину! Так боляче прийшлося тобі пізнавати наш світ!!!
Так це бачив і знає найстарший мій син — що хоч день —
Кращий день пам'ятав!
А молодшому сину невже не судилось уже
Пліч-о-пліч іти з друзями у різних лавах?
Чи сидіти в дружбі при однім панелевім столі?
Доки всі молоді та батьки ще молодших
На це дозволятимуть —
щоб нитки хтось здалека тягнув,
керував іздалека,
нас штовхав та ділив?

Вже пора ці розбрату нитки, павутиння мани
(що снують павуки жадні крови-влади) —
Перервати й відкинути чистим і чесним пером,
Власною совістю.
Що ж інакше я скажу вже третьому сину, коли підросте?

Одна затурбована мати

Володимир Душник

І ЗНОВУ ПОГАНИЙ УРОЖАЙ

Кожного разу, коли врожай не допише в СССР і уряд стоїть в обличчі господарської кризи, провідники СССР тоді публічно обіцяють „гори-мости" застрашеному громадянству. Звичайно, реалізація тих обіцянок має прийти на другий рік. „Завтра, завтра, тільки не нині", каже народна пословиця. Біда в тому, що оте „завтра" ніколи не приходить.

Дня 21-го жовтня Леонід Брежнєв промовляв на зібранні Центрального Комітету партії, де він знову обіцяв „поправити" доставу споживчих товарів у більшій кількості й кращій якості. Він, одначе, не скривав цього, що в наступному році буде обмаль м'яса, тобто менше ніж цього року.

Знавці совєтської економії, які бувають часто у Москві, переконані, що стратегія Брежнєва полягає у цьому, щоб заздалегідь приготовити публіку до певних недостач у споживчій індустрії. Наука, що її комуністи дістали цього літа в Польщі, без сумніву має також вплив на совєтських вожаків, хоч вони радо погрожують своєю мілітарною силою на міжнародному форумі.

При відкритті Верховного Совєта — зібрання безвільних маріонеток — голова економічного плянування сказав, що промисловий зріст в СССР в наступному році буде лише на 4,1 відсоток, тобто найнижчий відсоток від часу закінчення Другої світової війни. Він теж заявив, що цьогорічні жнива принесли лише 181 мільйон тонн збіжжя, 54 мільйони тонн менше, як передбачував державний плян.

Голова Державного Плянування, Ніколай К. Байбаков, накреслив дуже неґативний образ совєтського економічного життя в наступному році. В додатку до зменшеного росту промисловости та недобору збіжжя через поганий врожай, він також ствердив, що в наступному році теж зменшиться продукція енерґетики.

Минулого року збір збіжжя, що спричинив поважну кризу, приніс тільки 179 мільйонів тонн, але брак зерна зменшився, коли Америка, після совєтської інвазії Афганістану, наклала на СССР збіжжеве ембарго. Одначе Брежнєв був настільки щирим, що не складав усієї вини на поганий врожай, але також на погану адміністрацію, яка багато завинила в теперішній харчовій кризі.

Кореспондент „Вол Стріт Джорнал" Анна Макей-Смит, поінформувала 31-го жовтня ц.р. з Москви, що передвчасні морози в Україні, які почалися минулого тижня, не віщують добра для населення СССР щодо продукції цукру, а теж існує можливість підвишки ціни на цукор у ЗСА.

Хоч 85 до 90 відсотків цукрового буряка вже викопано в Україні, більше як 50 відсотків цієї городини лежить ще на полях і морози можуть її знищити. Експерти з ділянки рільництва твердять, що буряк нищать не тільки морози, але також вода, коли буряк розмерзає при теплішій погоді.

Знищення цукрового буряка може евентуально примусити совєтський уряд шукати за цукровим ринком за кордоном, що може відчути Куба на своїй власній продукції цукру, який Москва „викупить" по низьких цінах, як це вона робить зі всіми своїми сателітами.

Коли взяти до уваги, що совєтська продукція нафтової ропи, згідно з опінією американських знавців, сягає вершка своєї видатности, зчасом у цій продукції позначиться систематичний спад.

Совєтські провідники мають тепер чималі клопоти не тільки в аспекті закордонної політики, але також на споживчому і промислово-рільничому фронті внутрі СССР.

Ярослав Падох

НАУКОВІ КОНҐРЕСИ Й УКРАЇНСЬКА УЧАСТЬ

1. „ҐАРМІШ 80"

На переломі вересня і жовтня цього року, точніше: від 30-го вересня до 4-го жовтня, у чудовім альпійським місті Ґарміш Лартенкірхен відбувся Другий світовий конґрес для совєтських і східньоевропейських студій, за офіційною скороченою назвою „Ґарміш 80". Про нього докладно інформувала О. Кузьмович у „Свободі" ч. 206 з 25-го вересня ц.р., тому подаємо тільки додаткові відомості, зокрема ж ті, які відносяться до участи в ньому українських науковців.

Конґрес, що відбувся під протекторатом президента Західньої Німеччини, привітав при відкритті міністер закордонних справ, а баварський уряд, на території якого відбувся Конґрес, влаштував для учасників окреме прийняття. Взяла в ньому участь понад тисяча науковців із 27-ми країн світу, включно з Китаєм. Хоча зі Совєтського Союзу та його східньоевропейських сателітів зголосилося чимало учасників, проф. Оскар Анвайлер, голова Плянувального комітету Конґресу, відкриваючи наради, повідомив, що, крім Юґославії, зі східнього бльоку немає учасників, бо організатори Конґресу не могли погодитися на ультиматум совєтського уряду, який незадовго перед Конґресом поставив вимогу не допустити на Конґрес совєтських дисидентів і скреслити з програми панелів і доповідей про національні справи Совєтського Союзу. Керманичі Конґресу відповіли, що Конґрес — це наукова імпреза, а західня наука традиційно не обмежує ні тем доповідей, ні добору доповідачів. Тисячна авдиторія прийняла це повідомлення з розчаруванням, що не зможе перевести діялогу з науковцями з-поза залізної заслони, а ще більше — з обуренням на поновно яскраво виявлену диктатуру совєтського уряду не тільки над науковцями СССР, але й нібито, суверенними сателітськими державами.

У конґресовій метушні зокрема замітними були групи українців, поляків і жидів. Вони зорганізували цілу низку панелів і доповідей, які порушували їх національну проблематику. На чорній таблиці щоденних конґресових подій були повідомлення про їхні доповіді й зустрічі. Воно й не дивно, якщо взяти до уваги, що хоча чимало українських науковців, які зголосили були свою участь не прибуло на Конґрес, то все ж узяло в ньому участь бодай 30, а в цім — половина членів Наукового Товариства ім. Шевченка в ЗСА, Европі й Канаді. Були теж члени Української Вільної Академії Наук в Ню Йорку й Українського Наукового Інституту Гарвардського університету. Шість панелів Конґресу відбулися за головством українських науковців. Панелем про національностеві проблеми Совєтського Союзу керував проф. Ярослав Пеленський; головою панелю на тему десяти років дисидентизму в Совєтськім Союзі й в Східній Европі був проф. Степан Горак, голова Асоціяції й для студій національностевих справ СССР й його сателітів, яка спонзорувала цей панель. У межах цього панелю виголосив доповідь проф. Ярослав Білинський про Гельсінкські комітети в совєтських республіках. Панелем на тему методологічних проблем керував проф. Петро Потічний, а головою панелю про політичну контролю й патронаж був проф. Богдан Гарасимів.

На окрему увагу заслуговують два панелі, що їх зорганізували українці, й в межах яких виголосили доповіді українські вчені. Один з них під назвою „Українська література й мова" зорганізував при допомозі НТШ і ним проводив проф. Дмитро Штогрин. Доповіді в ньому виголосили такі професори, як: Юрій Бойко-Блохин з Мюнхенського державного університету, Віктор Свобода з Лондонського університету, Богдан Чопик з університету стейту Юта, Григорій Грабович з Гарвардського університету, Микола Степаненко з Центрального мічіґенського університету і Мирон Новосад із Елджину. Другий панель зорганізувало НТШ у ЗСА. Його сесією керував містоголова НТШ проф. С. Горак, а доповіді виголосили такі професори, як: Аркадій Жуковський з Національного Інституту мов і східніх цивілізацій у Парижі, Ігор Каменецький з Центрального Мічіґенського університету, Богдан Гарасимів із університету в Калґарі та Ярослав Падох із НТШ.

З доповідями виступали й інші українські учені, що їх вони виголосили на Конґресі в інших панелях, або самостійно, а саме проф. В. Маркусь з Лойола університету про національні меншості по 1945 рік, проф. Богдан Боцюрків з Карлтонського університету в Оттаві на тему „Інституціональна релігія й політичні зміни в соціялістичній системі"; Богдан Осадчук-Кораба з Вільного Університету в Берліні і УВУ про „Історичні джерела до розвитку Совєтського Союзу і Східньої Европи після смерти Сталіна"; Андрій Білинський з Інституту східнього права, Мюнхен, дві правно-економічні доповіді й ін. Живу участь в Конґресі брали теж професори: І. Решетар, М. Богатюк, Р. Шпорлюк, Калена Угрин з Франції, М. Палій, В. Дідович з Мюнхену та інші.

На Конґрес приготовано й роздано учасникам резюме більшости зголошених доповідей у двох мовах, які в числі понад 400 обіймають 848 сторінок друку. Схвалено наступний Конґрес відбути 1985 року в ЗСА.

У межах Конґресу відбулася виставка мистецтва XX сторіччя, в яку, на жаль, не було включене українське мистецтво, та міжнародна виставка книжок. У цій виставці вже був скромний український відділ, про який подбали УВУ та НТШ в Европі й ЗСА. У виставку м. ін. ввійшла Енциклопедія Українознавства й післявоєнні видання НТШ. Виставкою цікавилися учасники Конґресу й численні гості. Мірилом зацікавлення може послужити це, що розібрано 250 примірників недавно виданого в Ню Йорку каталогу післявоєнних видань НТШ.

Під час Конґресу, після згаданої окремої сесії НТШ, стараннями й на запрошення цього Товариства, відбулася товариська зустріч учасників Конґресу, їхніх дружин й гостей. Під час гостини приявні, яких було коло 50, обмінялися своїми спостереженнями щодо Конґресу й підмічували завдання української науки в діяспорі. Піднесено актуальні завдання зв'язані з 1000-літтям християнства в Україні, потребу передруків данних видань НТШ, вагу участи в міжнародних наукових конґресах і скликання світового конґресу української науки, при чому були намагання визначити зміст цього поняття. Наголошено теж потребу використання англомовного журналу „Нешенелітіс Пейперс", що його видає товариство подібного імені на спілку з НТШ в ЗСА, редактором якого є проф. С. Горак.

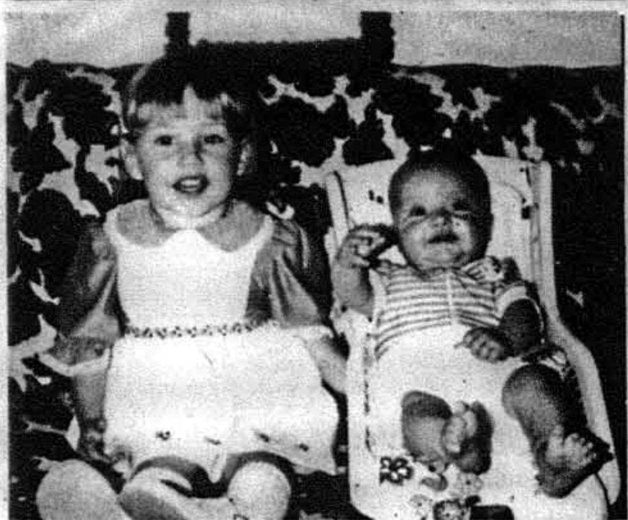
(Продовження буде)

ТРИБУНА У. Н. СОЮЗУ

ВЗАЄМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ: УНС ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ МОЛОДІ, МОЛОДЬ ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ УНС

У теперішній організаційній кампанії Українського Народного Союзу окрему увагу віддається організації молоді. Забезпечення молоді в УНСоюзі має вітальну вартість, як для самої молоді, так і для УНСоюзу та всієї нашої української громади на північно-американському континенті, для їх взаємного майбутнього. Для підкреслення цієї уваги і важливости, „Свобода" публікує в цій кампанії фотознімки новоприєднаних молодих членів УНСоюзу, якщо — очевидно — ці фотознімки нам надіслано.

Уляна і Марко Симон Павлівські, діти Марійки та Михайла Павлівських, нові члени 434-го Пластового Відділу УНСоюзу в Монтреалі, Квібек, Канада.

Михайло І. та Венямин Л. Родрігез, діти Галини та Венямина Родрігез, нові члени 213-го Відділу УНСоюзу в Байоні, Н. Дж. Вписали їх в члени УНСоюзу, набуваючи для них грамоти, дідо і бабця Дмитро та Анна Чиж.

Данута Максимович, донька Анни та Дмитра Кіцаків, нова членка 172-го Відділу УНСоюзу в Виппані, Н. Дж.

Мирослава Максимович, донька Анни та Дмитра Кіцаків, нова членка 172-го Відділу УНСоюзу у Виппані, Н. Дж.

Даня Марія Морозович, нова членка 481-го Відділу УНСоюзу в Карнегі, Па. Забезпечив свою внучку Даню Марію Морозович її дідо Михайло Міщук.

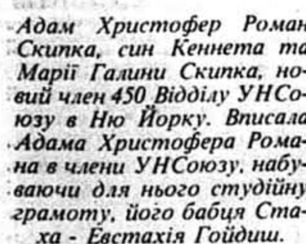
Леся Стефанія Пищняк, доня Василя та Ольги Пищняк, наймолодша членка 292-го Відділу УНСоюзу в Детройті, Міш. Також братчик Лесі маленький Василько Пищняк є членом 292-го Відділу УНСоюзу.

Павло Володимир Мізак, наймолодший член 479-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії, Па., головою якого є його дідуньо Михайло Мізак. Для Павла Володимира Мізака закупили студійну (коледжову) грамоту УНСоюзу дідуньо і бабуня інж. Володимир та Ірина Медухи.

Ліса Анна Кулітон, доня Давида та Уляни Кулітон, наймолодша членка 245-го Відділу УНСоюзу в Трентоні, Н. Дж. Вписали свою внучку в члени УНСоюзу, закуповуючи їй грамоту забезпечення, дідуньо Панас і бабуня Настя Діденко.

Адам Христофер Роман Скипка, син Кеннета та Марії Галини Скипка, новий член 450 Відділу УНСоюзу в Ню Йорку. Вписала Адама Христофера Романа в члени УНСоюзу, набуваючи для нього студійну грамоту, його бабця Стаха - Евстахія Гойдиш.

Ліза Роза Василенко, наймолодша членка 45-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії. Вписали її в члени та набули грамоту УНСоюзу дідо Михайло і бабця Йолянда.

Патрішія Марія Галпін, нова членка 368-го Відділу УНСоюзу в Маямі, Фльорида. Вписав її в члени УНСоюзу її вуйко Микола Ракуш, предсідник цього Відділу УНС.

Михайло Роман Ганич, син Романа та Марії Ганичів, новий член 336-го Відділу УНСоюзу в Клівленді, Огайо.

Роман Іван Чубатий, син д-ра Володимира та Анни з Шуперів Чубатих, новий член 175-го Відділу УНСоюзу в Детройті, Міш.

Марисса Парака, доня Анатолія та Лілі Парака, нова членка 89-го Відділу УНСоюзу в Рочестері, Н. Й. Вписали Мариссу в члени УНСоюзу бабуня Варвара та дідусь Іван Лябаш.

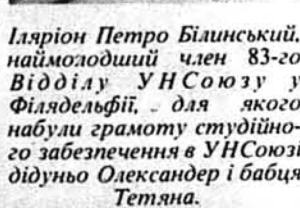

Кетлін Смизюк, нова членка 261-го Відділу УНСоюзу у Вілліямставні, Н. Дж., для якої закупили грамоту забезпечення УНСоюзу дідуньо Михайло і бабуня Марія Смизюк.

Рената Кондратюк, доня Леонарда та Нілі Кондратюк, замешкалих у Мангаттені, Канзас, нова членка 238-го Відділу УНСоюзу в Бостоні, Мас. Вписали свою внучку Ренату її дідо та бабуня Євген та Ольга Кондратюки, також члени 238-го Відділу УНСоюзу в Бостоні, Мас.

Іларіон Петро Білинський, наймолодший член 83-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії, для якого набули грамоту студійного забезпечення в УНСоюзі дідуньо Олександер і бабця Тетяна.

Вікторія Марія Кук, наймолодша членка 231-го Відділу УНСоюзу в Кемдені, Н. Дж. Придбали для неї студійне забезпечення в УНСоюзі бабця і дідо Марія та Петро Пітнер.

Христофер Лонгстрет, новий член 83-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії, Па., якого вписали в члени УНСоюзу дідо і бабця Осип та Анастазія Черепаха.

Стефан Смизюк, новий член 261-го Відділу УНСоюзу у Вілліямставні, Н. Дж., для якого закупили грамоту забезпечення УНСоюзу бабця Марія та дідуньо Михайло Смизюки.

Наталя Сохоцька, доня Христини і Матвія Сохоцьких, нова членка 53-го Відділу УНСоюзу в Піттсбургу, Па.

Тарас А. Савка, син Софії та д-ра Богдана Савки, новий член 146-го Відділу УНСоюзу у Воррен, Міш. Союзовою грамотою обдарували свого внука його дідо і бабця Методій та Катерина Іванчуки.

Микола Корстен, новий член 347-го Відділу УНСоюзу у Мілвілі, Н. Дж. Його та його двійняка сестру Єлисавету забезпечила в УНСоюзі мати Катя Корстен.

Єлисавета Корстен, нова членка 347-го Відділу УНСоюзу в Мілвілі, Н. Дж. Її та її двійняка брата Миколу забезпечила в УНСоюзі мати Катя Корстен.

Роман Олександер і Марко Богдан, сини Андрія і Христі Мельник, та Марічка Галина Христина і Меляня Богдана Лада, доні Романа і Тані Мельник, всі члени 434-го Пластового Відділу УНСоюзу в Монтреалі, Квібек, Канада. Вписала їх в члени УНСоюзу їхня бабуня Брониславa Мельник, вдова по покійному головному радному УНСоюзу бл. п. Богданові Мельникові, як теж колишня секретарка 434-го Відділу УНСоюзу.

Христофер Микола Маліновський, син Теодора і Надії Маліновських, наймолодший член 146-го Відділу УНСоюзу у Воррен, Міш. Вписали свого вже другого внука в члени УНСоюзу його дідо і бабця Микола і Марія Готра.

Михасик Степан Грубець, син Оксани і д-ра Роберта Грубець, новий член 116-го Відділу УНСоюзу Т-ва Вільні Козаки у Трентоні, Н. Дж. Народженому в жовтні 1979 року внукові закупив студійну грамоту УНСоюзу його дідо С. Петруняк.

Маруся Емілія Кордецька, доня Марусі та Михайла Кордецьких, нова членка 281-го Відділу УНСоюзу в Байоні, Н. Дж. Вписали її в члени УНСоюзу дідо та бабця Микола та Емілія Дворські.

Антін Михайло Кортез, новий член 367-го Відділу УНСоюзу в Рочестері, Н. Й., якого вписали в члени мати Бетті Джейн та бабця Френсіс П. Петрік.

Інґрід Дидин, нова членка 277-го Відділу УНСоюзу в Гартфорді, Коннектикат. Вписали її в члени УНСоюзу в 30-ту річницю їхнього вінчання дідуньо та бабуня Іван та Лілія Дидин.

Дамян Дидин, новий член 277-го Відділу УНСоюзу в Гартфорді, Коннектикат. Вписали Дамяна в члени УНСоюзу з нагоди їхнього 30-ліття вінчання дідуньо та бабуня Іван та Лілія Дидин.

Ґері Михайло Стайлес, новий член 261-го Відділу у Вілліямставні, Н. Дж., для якого набули грамоту забезпечення в УНСоюзі дідуньо Михайло і бабуня Марія Смизюк.

*„Хто моряком хоче
стати,
Той грамоту УНС мусить
мати.
Я тепер сміюся,
бо грамоту маю,
Без найменших перешкод
всі моря долаю!"*

Павло Хоревич, син Олекси та Марії Хоревич, новий член 345-го Відділу УНСоюзу в Міннеаполісі, Мін.

„Дуже твердо зачвив я для дідуся, що без полиси УНС не вберуся!"

Данило Куданович, внук о. прот. Михайла Кудановича, новий член 345-го Відділу УНСоюзу в Міннеаполісі, Мін.

Христина Г. Рижий, доня Євгенії та Анатоля Рижий, нова членка 6-го Відділу УНСоюзу в Гейстінгсон-Гадсон, Н. Й.

Ромчик Т. Станчак, син Оленки з дому Олешня та Ярослава Станчаків, новий член 238-го Відділу УНСоюзу в Бостоні, Масс., на руках своєї матері Оленки Станчак. Дідо та бабуня Іван і Ольга Станчаки забезпечили свого внука Ромчика студійною грамотою.

Наталка Пона і на руках у неї сестричка Адріянна Галина Пона, доні Степана та Люби Пона, це нові члени 445-го Відділу УНСоюзу у Вінніпегу, Манітоба.

Ярослава Лупняк, нова членка 331-го Відділу УНСоюзу в Мілвілі, Н.Дж., якії закупила союзову грамоту її мати Ярослава Лупняк.

Петро Маніста, новий член 173-го Відділу УНСоюзу у Вілмінгтоні, Делавар, якого забезпечив союзовою грамотою його дідуньо Петро Стецко.

Степан Вархота, син Ольги та Івана Вархотів, новий член 277-го Відділу УНСоюзу в Гартфорді, Коннектикат.

Андрій Володимир Питяк, новий член 341-го Відділу УНСоюзу у Віндзорі, Онтаріо, син Володимира та Марії Питяк з Вест Блумфілду, Мішиген.

Джессіка і Сара Білевич, доні Ігоря і Морін Білевич, нові членки 5-го Відділу УНСоюзу в Асторії, Н. Й.

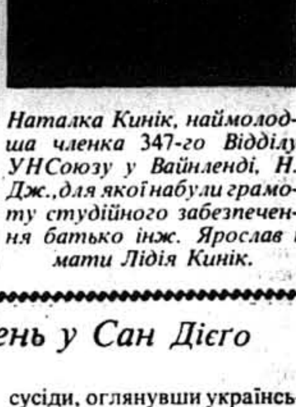
Анна Єлисавета Терлецька, доня д-ра Василя та Єлисавети Терлецьких, нова членка 13-го Відділу УНСоюзу в Вотервліті, Н. Й. Вписали в члени УНСоюзу свою першу внучку дідо Василь та бабуня Катерина Терлецькі.

Беата Ціщкевич, нова членка 371-го Відділу УНСоюзу в Нюарку, Н. Дж. Вписав її в члени УНСоюзу її дідусь Володимир Балабан. Ціла родина Балабанів є членами УНСоюзу.

Анна Івашко, нова членка 172-го Відділу УНСоюзу у Виппані, Н. Дж., для якої набули союзову грамоту батько Іван та мати Олена Івашко.

Наталка Киник, наймолодша членка 347-го Відділу УНСоюзу у Вайнленді, Н. Дж., для якої набули грамоту студійного забезпечення батько інж. Ярослав і мати Лідія Киник.

Захарій Зендран мол., новий член 13-го Відділу УНСоюзу у Вотервліті, Н. Й. Вписали його в члени УНСоюзу дідусь Іван та бабуня Ева Зендран.

Михайло Лупняк, новий член 331-го Відділу УНСоюзу в Мілвілі, Н. Дж., якого вписала в члени УНСоюзу, набуваючи для нього грамоту, мати Ярослава Лупняк.

Марія Лупняк, нова членка 331-го Відділу УНСоюзу в Мілвілі, Н. Дж., для якої закупила союзову грамоту її мати Ярослава Лупняк.

Давид Лупняк, новий член 331-го Відділу УНСоюзу в Мілвілі, Н. Дж., якому закупила грамоту забезпечення в УНСоюзі мати Ярослава Лупняк.

Ляриса Анна Федак, доня Наді і Йосифа Федаків, нова членка 170-го Відділу УНСоюзу в Джерзі Ситі, Н. Дж. Вписала Лярису в члени УНСоюзу, набуваючи для неї коледжову грамоту, бабця Анна Ціник.

Андрій Роман Ґелетканич, син Романа та Галі Ґелетканичів, наймолодший член 347-го Відділу УНСоюзу в Мілвілі, Н. Дж. Грамоту студійного забезпечення закупили для внука Андрійка бабуня Софія та дідуньо Теодор Сущик, який є предсідником цього Відділу.

Український День у Сан Дієґо

Сан Дієґо, Каліфорнія. — Це найдальше висунений на південь український осередок над Тихим океаном. Ще біля тридцяти миль — і Мехіко. Чудовий тутешній клімат, — найкращий в Америці, кажуть знавці, — поступається хіба Ґваделяхарі в Мехіко, там різниця температури у році — 10 ступенів, у нас — 35-40. Рослинність теплих країв, але ростуть і наші тополі, клени та берези, які єдині, крім телевізії, нагадують, що десь там приходить осінь та зима. А тут тепло, сонце і сонце, довгі місяці виглядаємо дощу. Правда, в зимові місяці дощі падають і то які! — ллє, як із відра, казали колись. Тоді рай для охочих: одні женуть на снігові з'їзди, інші з т. зв. „думбаґами" і всякими „кемперами" — в пустиню. Там відбуваються герці по піскових видмах, горбах і долинах, вдень і вночі, аж усіх огортає тепла зоряна ніч і повітря пустельне, чисте, особливий аромат якого є тільки в пустелі. Є і такі, які наганявшись по снігах і пустелі, їдуть до океану купатися.

А океан! Скільки тут краси — пляжі, вітрильники, риболовство, їзда на хвилях і щораз більше „скуба дайвінґ" — водолази. Хто воліє ліс, то за 40 хвилин їзди є на 5-6 тисяч стіп висоти і може любуватись горами, каліфорнійськими дубами та соснами. Сан Дієґо — найбільша морська база світу, летунська база, місце оборонних інсталяцій, найбільший зоологічний сад тощо. Так званий Балбоа парк — це місце музеїв і архітектурних зразків старої еспанської культури.

У загальному це — курортне місто, де немає ні одного фабричного димаря чи хемічних випарів. Тут мешкає багато пенсіонерів. У цьому комплексі музеїв і величезного парку, через який щорічно проходять тисячі туристів із цілого світу, стоять колесом під червоною черепицею павільйончики-хатки, збудовані колись урядом для світової виставки. Сьогодні кожна з тих хаток служить якійсь нації світу. На ній повіває прапор даної держави, а напис на видному місці каже, що це за нарід. Вони відкриті кожної неділі. В кожній хатці частують гостей кавою та солодким, показують, що найкращого даний нарід має, де він живе, підземні і надземні багатства, культуру та історію. Тут бувають моряки з цілого світу, студенти та туристи. Не диво, що синьожовтий прапор і напис „Україна" є чимсь своєрідним і притягаючим, має багато відвіодувачів. Всі ці хатки мають назву „Гавз оф Пасифік Рілейшен", їх завданням є плекати любов між національностями, співжиття. В українській хатці часто гарячі дискусії. Це наші сусіди, оглянувши українські експонати і взагалі хатку всередині, — а вона одна з найкращих, особливо мапи, де чітко виведені кордони України, конче хочуть нам доказати, що ми їх окупували.

•

Коли минулого року з півсотні видвідувачів зі Совєтського Союзу пройшло через нашу хатку, деякі з них повернулись і заявили: — „Ми також українці", — і це була радість для всіх. А в останньому часі новоприбулі з України, крім українців, також жиди і татари, — всі побували у нас.

Кожного року, крім інших імпрез, українська хатка влаштовує Український день. Цьогорічний Український день відбувся 12-го жовтня. Погода була соняшна, тепла. Рушійною силою у його підготовці був голова нашої громади інж. Ярослав Сисин та королеви — Петруся Луків, королева-репрезентантка всіх національностей, і королева-репрезентантка українців Дана Сисин.

Голова учасників усіх національностей, литовець, відкрив свято і поінформував численнозібраних, що влаштовують цю імпрезу, українці, члени великої нації на сході Европи. Під звук американського і українського гимнів, сотні присутніх стояли з пошаною перед двома державними прапорами. Дальше ведення свята перебрав голова Я. Сисин. Вітаючи присутніх від українців, він згадав про програму свята, ведення якого передав королеві Д. Сисин.

На сцені під відкритим небом, оточеній павільйонами і могутніми соснами, приємне враження робили виконавці програми в українських убраннях. Королева у полтавському убранні привітала зібраних, висловивши вдячність за участь в українській кольоритній програмі. Тому що танці були атракцією дня, вона вивела походження українських народних танків, від старих поганських танців-ритуалів, до сьогоднішніх. Перший танець „Привіт" виконала танцювальна група „Явір" із Лос Анджелесу. Молоді хлопці і дівчата зробили дуже приємне враження і присутні нагородили їх бурею оплесків. Між точками програми, щоб дати час виконавцям, королева розповіла про українську вишивку, запрошуючи глядачів оглянути виставку вишивок в українському павільйоні.

Другу точку, танок „Ой жала-жала" зі серпом виконала Уляна Олексишин, майбутня королева української громади. Дальше слідував „Козачок" у виконанні молоденької Лесі Віккерт, яка вперше виступала на сцені. Танок „Сіянка" у стилевих народних одягах виконали королеви Петруся Луків і Дана Сисин. Молодий бандурист Андрій Китастий милував мистецтвом гри на бандурі, а відтак сильним голосом відспівав одну з дум, уложених його батьком. Захоплюючим був танок „Марічка", який ґраціозно виконала Уляна Олексишин. Присутні оплескували танці, убрання, але небагато знало, що у підготову цього свята Марта Олексишин вложила багато годин праці, зрештою, не перший раз.

До голосника підійшов голова, пояснюючи ролю дівчат, яких приділено за королев до різних хаток-павільйончиків різних національностей. До речі, — національностей більше ніж хаток. Вони виконують харитативну працю на терені міста, допомагають при влаштовуванні національних свят, беруть участь у делеґації міста у зустрічах з визначними людьми гістьми та опікуються своїми хатками. За таку багатогранну працю він висловив вдячність від української громади репрезентантці всіх павільйонів Петрусі Луків та українського павільйону — Дані Сисин. Він оголосив, що королевою українського осередку вибрано панну Уляну Олексишин, а принцесою — Мотрю Климишин - Лопотяк. Обидві новообрані вручили уступаючим королевам гарні статуетки-трофеї.

Далі виступив танцювальний гурток „Явір" з Лос Анджелесу. Хлопці бравурно виконали „Запорожця", а дівчата дуже гарно — „Веснянку". Назакінчення — жвавий „Гопак". Учасники гуртка „Явір": Марія Романюк, Надя Шалаута, Христя Сарапук, Марта Микитин, Орест Балабан, Бил Кімак, Йосиф Ґрінда, Роман Хіч, Юрій Цап. Довгі оплески були нагородою для виконавців і організаторів. Богу дякувати, маємо чим пишатись.

Ґерега Олександер

Ольга Лупняк, нова членка 331-го Відділу УНСоюзу в Мілвілі, Н. Дж., для якої закупила союзову грамоту забезпечення її мати Ярослава Лупняк.

Марко Андрій Кернитський, наймолодший член 430 Відділу УНСоюзу у Філядельфії, якому закупили студійне забезпечення батько Богдан і мати Стефанія Кернитські.

Тарас Олександер Куфель, син Юрія та Евгенії Куфель, новий член 57-го Відділу УНСоюзу в Коговсі, Н. Й. Подбали про те, щоб Тарас став членом УНСоюзу його дідусі та бабуні Іван і Марія Куфель та Йосип і Гльорія Білинські, всі члени УНСоюзу.

Андрій Мирослав Луців, наймолодший член 339-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії. Новий член Андрій Мирослав є сином Роксоляни і Михайла Луців, секретаря цього Відділу та першим внуком довголітніх членів УНСоюзу Анни та Мирослава Кушнір.

Володимир Івасюк у слові, музиці й пісні

Однією із резолюцій Конференції Справ Культури, влаштованій у Торонто в жовтні м.р. Радою Культури при Централі КУК, було — відзначити річницю героїчної смерти Володимира Івасюка.

Провінційна Рада КУК (Онтаріо) у своєму „Бюлетені" звернулась до місцевих Відділів КУК і запропонувала виконавців, які разом із місцевими мистецькими одиницями створили б музично-вокальну частину програми цих відзначень.

Розпочато концерти у пам'ять В. Івасюка частиною „Фестивалю української пісні" в часі Українського Дня Спадщини перед багатотисячною публікою на Онтаріо Плейс, де учасниками були: тенор Едвард Іванко і бандурист Петро Косик; сопрано Оксана Макогон; квартет „Верховина", ансамбль „Сузір'я" та оркестра „Червона рута".

Відділи КУК Торонто й Гамілтону, при співпраці Комісії Справ Культури при ПРО КУК (Онтаріо), влаштовують концерти, присвячені музичній творчості цього талановитого композитора популярних пісень, ще цього місяця: у Торонто — неділя, 23-го листопада, а в Гамілтоні — 30-го листопада.

Програма концертів запланована у формі монтажу, автором текстів якого є Юрій Ганас із Гамілтону, а виконавцями мистецької частини програми в Торонто — юні рецитатори: Оксана Макогон, сопрано, квартет „Верховина" і квінтет „Сузір'я" з Торонто; жіночий хор „Ясмин" із Миссисаґа та тенор-соліст Віктор Шевель і оркестра „Червона Рута" з Гамілтону. Провадять програму виконавці текстів: Христя Бідяк і Віктор Ліщина.

Текст монтажу дещо змінений для гамілтонского концерту, бо там доповідатиме приятель В. Івасюка Віталій Лехтер, гість із Ню Йорку. Рецитації виконають місцеві сили, а в музичній частині, крім згаданих вгорі вокалістів, візьме участь 40-членна струнна оркестра СУС із Гамілтону.

Решта Відділів (Садбури, Тандер Бей, Ошава, Віндзор і Ст. Катаринс) ще не скоординували місцевих імпрез, і про дати концертів у пам'ять В. Івасюка буде окремо повідомлено в пресі.

Українська громада Торонто, Гамілтону й околиць своєю численною участю на цих концертах не тільки вшанує пам'ять талановитого українського композитора, який влив нове життя в українську сучасну пісню, але й заохотить місцеві й приїжджі одиниці до дальшої праці.

Особливо заохочується українську молодь прибути на цей концерт, де вона почує відомі і маловідомі пісні, якими захоплювалась і захоплюється наша молодь в Україні. Тим більше, що переважаюча частина учасників програми — це молоді виконавці, які популяризують пісню, музику й слово Володимира Івасюка.

Провінційна Рада Комітету Українців Канади

Юрій Фещенко Чопівський III, найновіший член Т-ва „Україна", 15-го Відділу УНСоюзу у Вашингтоні, Д. К. Малий Юрій, учень Школи Українознавства у Вашингтоні та новак місцевої Пластової Станиці, став членом УНСоюзу разом із своєю матірю Ляриcою Фещенко-Чопівською.

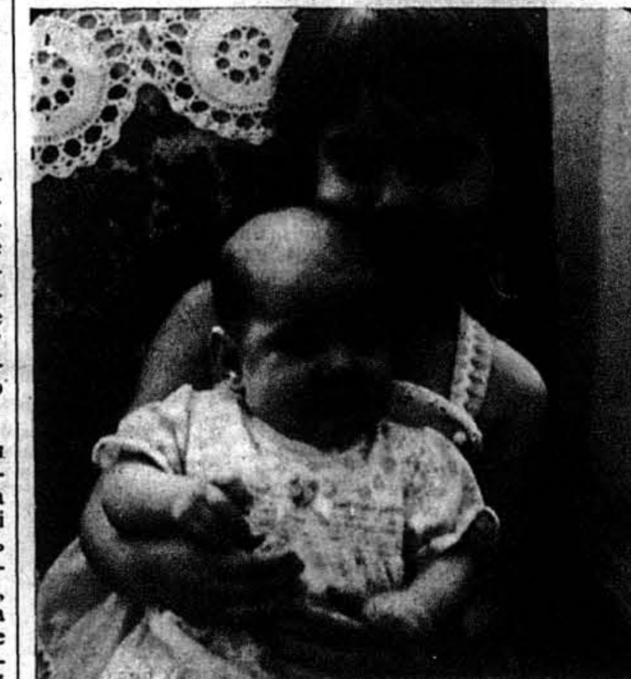
Таня Наталочка Шуляк, доня Михайла та Софії Шуляк, наймолодша членка 32-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії. Вписала свою внучку в члени УНСоюзу бабуся Емілія Шуляк, довголітня членка УНСоюзу.

Михайло Корстен, новий член 347-го Відділу УНСоюзу у Мілвілі, Н. Дж., для якого закупила нову грамоту забезпечення його мати Катя Корстен. Михайло закінчив з відзначенням Школу Українознавства при УПЦеркві у Мілвілі та раніше належав до танцювальної групи „Чайка".

Олександер О. Сарахман, новий член 153-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії. Забезпечив свого внука Олександра дідусь Володимир Сарахман. Ціла родина Сарахманів, тобто батьки Олександра і його брат є членами УНСоюзу.

Марія Ірина Волес та Ляриса Волес, доні Ірини та Джеймса Волес, членки 165-го Відділу УНСоюзу в Толідо, Огайо. Членами УНСоюзу є також їхня бабуся Соня і дідусь Петро Лагола, який є касиром 165-го Відділу УНСоюзу.

Українсько-польська Наукова конференція у Мюнхені

Не підлягає сумнівові, що майбутній лад на европейському Сході залежатиме від порозуміння і тісної співдії поневолених народів, а зокрема, близьких сусідів. Звичайно, таку співдію нелегко здійснити, якщо зважити століття минулого з різними конфліктами, які залишили глибокі ресантименти, що їх важко забути, особливо якщо їх постійно дальше заогнює ворожа пропаганда за давно випробуваною засадою „діли й пануй". Проте над цією проблемою не можуть перейти до порядку денного одиниці з критичним підходом, відповідальні не тільки за долю власних народів, але й за тривалий мир у світі, заснований на справедливості. При тому, головна відповідальність падає на церковні й наукові кола: перші мають стояти на сторожі етичних підстав співвідношення між народами; другі неупереджено проаналізувати минуле для накреслення візії майбутнього. При тому не слід зачинати від роз'ятрювання давніх ран, але — від створення відповідної атмосфери; взаємного пізнання для взаємної пошани. Тільки при взаємній пошані можлива зустріч із рівними для майбутнього діялогу вільних із вільними та лицарської співдії у змаганні із спільним ворогом, що не тільки перекреслює міжнародні права, але й топче людську гідність.

Український Вільний Університет вже десятиліття працює над зближенням із сусідами. З природи речі, найтісніші зв'язки лучили нас із чехами, яким УВУ завдячує своє існування у перших двох десятиріччях: відбулися десятки спільних наукових вечорів, зокрема у співдії із німецьким університетом у Штуттгарті. На них віддано пошану великим постатям української та чеської історії; на них розглянено також українсько-чеські стосунки в минулому, зокрема на науковому та літературному полі. Алеж справжнє слов'янофільство чехів добре відоме, як відомий і їх широкий демократизм. Подібно було і з підготовою українсько-болгарського вечора в УВУ. Не бракувало також українсько-жидівської зустрічі.

Консеквентно, УВУ започаткував подібні зустрічі із польськими вченими, зачавши від доповіді проф. д-ра Єжого Войцеховського, професора філософії Оттавського університету, який 18-го липня 1975 року говорив про польську й українську національні групи у Канаді, їхню актуальну співдію та вигляди на майбутнє. Вже цей виклад викликав дуже жваве зацікавлення. За ним слідували часті гостини польських вчених в УВУ. До найбільше розголошених належав авторський вечір польського поета-авангардиста, філософа й есеїста, літературного критика та історика літератури Тимотеуша Карповіча, привітаного відомим польським місячником із Парижу „Культурою".

Проте, це були тільки одиничні спроби, без ширшого засягу. Щойно наукова Конференція у МакМастер університеті у Гамільтоні в Канаді притягнула більшу кількість учасників, і вона була настільки успішна, що з того часу, з 1977 року — підтримувано контакт. Від ініціяторів цієї конференції вийшла ідея використати нагоду совєтологічного Конгресу у Гарміш Партенкірхен, щоб скликати другу конференцію, цим разом в Українському Вільному Університеті, який міг дати до вжитку відповідні приміщення та апаратуру до технічної підготови.

Для здійснення цього покликано окремий комітет під проводом проректора проф. д-ра З. Соколюка. До комітету ввійшли: декан факультету права й суспільно-економічних наук проф. д-р Б. Кордюк; проф. д-р Б. Осадчук; проф. д-р Б. Левицький та секретар УВУ мгр В. Дідович, а з польського боку — ред. Єжи Іранек-Осмецкі.

Цей почин зустрінувся з далеко ширшим відгомоном, як перша спроба. Якщо зважити, що окремими сесіями керувало по трьох українців і поляків і що було разом 18 прочитаних лекцій та що, крім цього, було програмове вступне слово, то активно проявилося на конференції 23 учасники (два з них були одночасно і керівниками сесій і доповідачами). Це є найкращою ілюстрацією зацікавлення з боку науковців та інтелектуалістів двох народів. Але треба ще зважити, що через викладову залю під час п'яти сесій пройшло коло 100 осіб. Конференційні дні були робочими і мало хто міг бути весь час присутній на залі, в якій все таки можна було постійно нараховувати до 60 учасників, зокрема в часі відкриття й підсумовуючого панелю. Якщо прийняти до уваги, що відкривав конференцію в характері господаря ректор УВУ, а одну доповідь мав німецький професор із Майнцу, то інші доповіді читали 10 поляків і 7 українців. Активні учасники походили із 12 різних міст 6 країн (ЗСА, Канади, Англії, Франції, Швеції і Західньої Німеччини, в тому — два із Західнього Берліна). Тематично 10 доповідей стосувалося сучасної історії, шість (в тому числі три експозе під час панелю) — політології і біжучих справ, по одному було із ділянок літератури, соціології й економії (невідчитана проф. Бандери).

Між доповідачами на конференції переважали професори університетів (по 6 із Північної Америки та з Европи), що підкреслювало її науковий характер.

Порівнявши МакМастерську та Мюнхенську конференції, учасники обидвох підкреслюють, що перша була ще більше стримана, в той час, як на другій було намагання застуковати також більш драстичні моменти з минулого. Тому у Мюнхені переважала історична проблематика, коли в МакМастері — літературна, а з історії радше порушувано питання давніх часів.

У Мюнхені було чимало представників молодшого покоління, донедавна ще безпосередньо зв'язаного із краєм: д-р В. Малінкович із Києва, делегат закордонного представництва Української Гельсінкської групи, який привітав конференцію від ген. П. Григоренка; з польського боку — Я. Свенціцкі із Швеції, член Контактної групи Польського Демократичного Опозиційного Руху, та закордонний представник люблельського періодичного видання „Спотканя" П. Еглінскі, який актуально перебуває у Парижі. Звичайно, присутність представників руху спротиву в обидвох країнах спричинилася до застуковування порушуваної проблематики. Треба сказати, що ця актуалізація відчувалася також в інших доповідях, як наприклад: інформація про публікації демократичної опозиції у Польщі, чи характеристика польської сучасної літератури з мотивами українсько-польських відносин.

Значення конференції піднесли телеграми від св. Отця та від Патріярха Української Католицької Церкви Йосифа Сліпого, які щиро вітали ці спроби знайти спільну мову, щоб на помилках минулого навчитися будувати краще майбутнє, згідно зі законом Божим і наказом справедливости.

Подібні думки висловив в довгому листі із Благословенням для нарад кардинал Владислав Рубін. Довгий вітальний лист надіслав також відомий польський філософ Лешек Колаковскі.

На закінчення нарад, які тривали повні два дні, виповнені вщерть, відбулася товариська зустріч, яка уможливила ще в більш безпосередній, вільній атмосфері обмінятися думками. В часі неофіційних чи півофіціяльних зустрічів та розмов підкреслено доцільність продовжувати цю ініціятиву, а насамперед, змагати до спростовування всіх тих перекручень, які й досі розсівається про недавнє минуле, і які не сприяють атмосфері співдії.

Відкритим залишилося питання, чи вже тепер надійшов час, щоб перейти від наукової аналізи до конкретних політичних розмов,; а в тім, до перерішування саме цих питань присутні, як представники науки, вважали себе малокомпетентними. Їхнє завдання радше — промощувати шляхи для майбутньої дії. З цього погляду, напевно, зроблено поважний крок вперед. Доказом цього є, між іншим, поступ від часу МакМастерської конференції, а також тон конференції, який рідко відхилявся від академічного, а й тоді був тактовно злагіднюваний предсідниками сесій.

Конференція потребувала б свого завершення у формі відповідного видання, але це — справа нелегка, а зокрема тому, що, як звичайно буває, не всі доповіді стояли на однаковому рівні, а якщо видання має прислужитися справі, тоді кожне слово мусить бути передумане. Треба надіятися, що до удосконалення доповідей чимало спричинилася дискусія, під час якої у тактовний і стриманий спосіб виявлено деякі недоліки.

Пресовий Бюлетень УВУ

Успішне віче за вибір Регена й Буша в Ню Йорку

Ню Йорк, Н. Й. (н. н.). — У неділю 2-го листопада ц.р., два дні перед президентськими виборами в Америці, в Українському Народному Домі в Ню Йорку відбулося успішне віче, на якому кандидат на конгресмена, голова Республіканського стейтового комітету, українські й інші промовці порушували ряд справ відносно внутрішньої й закордонної політики Америки. Віче зорганізував Українсько - Американський Республіканський Клюб в Ню Йорку.

Головним промовцем був конгресмен Вілліям (Билл) Грін, який кандидував за перевибір до Конгресу й який дуже популярний серед української громади метрополітальної округи Ню Йорку, як теж серед інших етнічних груп. Представляючи його, Марія Душник попередила присутніх, що кандидат-противник конгресмена Гріна, називається також Грін, тому вони повинні голосувати на Билла Гріна, республіканця.

В імені Республіканського стейтового комітету виступив д-р Бернард Кілборн, голова цього ж комітету. Це перший раз, що голова Республіканського стейтового комітету відвідав Українсько-Американський Республіканський Клюб; публіка його прийняла рясними оплесками.

Асамблімен нюйоркської легіслятури, Армaнд Д'Амато, брат Альфонса Д'Амато, виступав в імені свого брата, кандидата на сенатора з нюйоркського стейту. Після його промови, Тереса Лянна, голова Республіканського Жіночого Бізнесового Клюбу в Ню Йорку, вручила йому чек на покриття виборчої кампанії його брата. Її супроводжали дві членкині цього клюбу, Теодора Сидор і Анна Люкаріні.

Іван Принада, директор для координації діяльности Етнічного відділу Комітету Регена й Буша, промовляв українською і англійською мовами.

На вічу були два інші промовці, а це проф. Юрій Солтис, голова Українсько-Американського Стейтового Комітету за вибір А. Д'Амато на сенатора, та мгр Орест Питляр. Промовляв також Майкл Сотіргос, містоголова Крайової республіканської ради спадщини та її голова на нюйоркський стейт, який прибув на віче в товаристві своєї дружини Естеллі та двох дітей.

До зібраних промовляв також Горст Угліх, голова Комітету Поневолених Народів у Ню Йорку, який прибув зі своєю дружиною Евою. Відтак представлено д-р Валентину Калинник, голову Американців за Визволення Поневолених Націй; Гільду Фішер (німецька група); Гелену Кульбер (литовська група) і Валерію Гадомську-Слушка (польська група).

Представлено також мгра Івана Базарка, адміністративного директора УККА і віцепрезидента СКВУ; Зеню Муху, стейтового етнічного координатора за вибір на сенатора Д'Амато, та Надю і Володимира Юрків, членів Українсько-Американського Комітету за вибір цього ж сенатора.

У вічі взяли участь Михайло Шпонтак, голова Комітету Об'єднаних Українських Організацій м. Ню Йорку, і Аніта Масучі, провідник Місцевої Республіканської Округи.

Координатором віча була Марія Душник, заступниця головного предсідника УНС, діючий провідник Українсько-Американського Республіканського Клюбу Ню Йорку та голова Республіканської Програми Великих Міст — Н. Й.; вона проводила вічем, закликаючи всіх до телефонічної виборчої кампанії.

Предсідником віча був мгр Іван Винник, голова Клюбу, який у своєму вступному й заключному слові закликав усіх голосувати в дні виборів.

Товариська гутірка продовжалася за кавою і солодким.

Відбувся 6-ий Всеканадський З'їзд Об'єднання Прихильників ДЦ УНР

Торонто, Онт. — У суботу, 4-го жовтня ц.р., тут, в Українському інституті св. Володимира відбувся Шостий Всеканадський З'їзд Об'єднання Прихильників Державного Центру Української Народної Республіки в Канаді, присвячений 60-літтю створення ДЦ УНР законом Директорії УНР з 12-го листопада 1920 року. Об'єднання Прихильників ДЦ УНР, відділ Торонто, гостив цей З'їзд.

З'їзд складався із трьох частин: ділова частина з'їзду, панельна дискусія на тему статті Президента УНР Миколи Лівицького під заголовком: „Стан української визвольної справи у зв'язку з сучасною міжнародною ситуацією", та святкова вечеря з доповіддю ред. В. Біляєва, голови УНРади, про 60-ліття ДЦ УНР в екзилі.

На діловій частині З'їзду було присутніх 40 делегатів (один мандат з Вінніпегу) та 18 членів і гостей. На панельну дискусію прибуло ще більше гостей, а у святковій вечері брали участь 83 особи. Були делегати з близьких і далеких відділів (з Едмонтону два — К. Теличко й інж. Я. Скрипник); представники українських Церков; гості: голова УНРади — ред. В. Біляїв; віцепрем'єр Уряду УНР—д-р Яр. Рудницький; Стефанія Букшована — голова Світового Об'єднання Прихильників ДЦ УНР, голова Крайової Управи Об'єднання в ЗСА, віцепрем'єр Уряду УНР; О. Сосна-віцепрем'єр Уряду УНР; мгр М. Липовецький — голова Представництва ВО УНРади на Канаду, член Уряду УНР; Улас Самчук — член Уряду УНР; члени Президії УНРади, представники екзильних установ: польського — монс. Ф. Й. Плута; білоруського — М. Ганко; чеського — В. Дуфек; учасники визвольних змагань 1917-20 рр. — п-і М. Волосевич, лицар Ордену Залізного Хреста; майор Б. Стрілковський та підполковник Іван Радкевич і представники від крайових і місцевих організацій.

Надійшли численні письмові привіти: від Владик Українських Церков, від Президента УНР Миколи Лівицького, від віцепрезидента д-ра М. Степаненка, від голови Уряду УНР д-ра Т. Леонтія, від крайових і місцевих організацій в Канаді, від Представництва ДЦ УНР в Америці та від відділу ОП ДЦ УНР у Ванкувері, голови В. Дзюбенка, який вислав теж з діяльности Відділу та пожертву на 6-ий З'їзд ОП ДЦ УНР в Канаді на суму 25 долярів.

На З'їзді вибрано Головну Управу з осідком у Торонто в такому складі: голова — д-р Ганна Янішевська (Торонто); 1-ий заст. голови — Вен'ямин Чміленко (Торонто); 2-ий заст. голови — Арсен Степанюк (Торонто), кор. секретар — д-р Зоя Плітас (Торонто); протоколярний секретар — Микола Онушко (Гамільтон); заст. прот. секретаря — Василь Кілян (Торонто); скарбник — Кость Скірко (Гамільтон); культурно-освітній референт — Галина Сенишин (Монтреаль) пресовий референт — мгр Є. Оборонів (Монтреаль); члени Управи: О. Сосна (Ошава) та П. Вітрук (Ветерлу). Заступники голови поза Онтаріо: Кость Теличко (Едмонтон, Алта); мгр Є. Оборонів (Монтреаль, Квебек) та А. Крип'якевич (Вінніпеґ, Ман.). Контрольна комісія: голова — І. Карнаух, члени: М. Костюк та Я. Степовий.

На З'їзді прийнято відповідні резолюції.

Вшановано пам'ять композитора С.Людкевича

У неділю 14-го вересня ц.р. о 4-ій год. по полудні в залі Тризуба заходом 65-го відділу Союзу Українок Америки, у Філядельфії відбулася оригінально проведена гарна імпреза — „Альбом на екрані в першу річницю смерти композитора Станислава Людкевича", автором-прелегентом якої був директор Музичного Інституту, відділ у Філядельфії, проф. Юрій Оранський.

Матеріялами, які проф. Ю.Оранський майстерно використав у „Альбомі на екрані..." були численні фотографії з життя і творчости композитора та репродукції з творів скульптури, графіки, малярства мистців Андрусева, Архипенка, Е.Козака, Ф.Кричевського, Кульчицької, Литвиненка, Молодожанина, Паращука, Ремінга, Сосенка, Труша й інших.

Прелегент подбав також про стереозапис фрагментів фортепіянових, вокальних, оркестрових та інших творів цього велетня української музики, композитора і музиколога.

Вечір доповнили мистецькі рецитації артиста Івана Праска, що вміло віддзеркалювали маловідомі епізоди з життя композитора. Рецитація охоплювала листи, спогади про С.Людкевича, поезії про композитора та поезії самого композитора.

Надія Оранська, дружина прелегента, висвітлила помистецьки виконані барвисті прозірки-унікати.

У вступному слові проф. Ю.Оранський насвітлив діяльність С.Людкевича, столітнього музичного корифея, не тільки як великого музикотворця, професора, педагога, але і патріота та державного незалежника, що наполегливо працював для добра свого народу, для його культури у міжнародньому маштабі навіть у найважчих умовинах. Прелегент поінформував про століття життя композитора, про смерть його та похорони. Проілюстровано серію портретів С.Людкевича, його попередників, сучасників та послідовників.

Проф. Ю.Оранський з'ясував ролі Миколи Лисенка, Тараса Шевченка та Івана Франка в житті С.Людкевича та подав авторів текстів вокальних творів композитора. На закінчення прелегент сказав про оперу, фолькльористичну діяльність на деякі видання творів композитора.

Жвава розповідь Ю.Оранськоговвела слухачів в те отсчення, в якому жив і творив композитор. Доповідь була переплетена прозірками і цікавими коментарями. Ті, що особисто знали С. Людкевича та його колишні учні слухали прелегента з великим зацікавленням і зворушенням.

Над зібранням цього обширного матеріялу працював Ю.Оранський на протязі півтора року, при чому ряд осіб, що він їх згадав, допомагали йому.

Учасниками цієї пам'ятньої імпрези були представники мистецького світу — музики, образотворчі мистці, актори сцени, деякі наукових і громадських установ і численні громадяни Філядельфії й околиці.

Назакінчення пані з 65-го Відділу СУА частували учасників смачною перекускою.

Наталія Котович

Помер д-р В. Прокопович

Детройт, Міч. — Д-р хірург Володимир Прокопович помер тут 3-го вересня ц. р.

Св. п. В. Прокопович був людиною непересічних духових цінностей, всесторонніх талантів, любителем усіх жанрів мистецтва, особливо музики і поезії. На еміграції був першим головою Станиці Братства I УД УНА у Детройті, головою Т-ва за українській Патріярхат. Однак, понад усе був відданий своїй улюбленій професії лікаря-хірурга. Крім того д-р Прокопович відзначався ще одною рідкісною прикметою — почуттям тонкого гумору.

Світові події останніх десятиліть і вагомі політичні конфлікти мали великий вплив на наші покоління. Зокрема важливою подією було постання Української Дивізії „Галичина" 1943 року. Після закінчення медичних студій у Львові, д-р Прокопович був асистентом проф. д-ра Груци, одного з найвизначніших хірургів у Польщі. Коли проголошено набір до Дивізії, д-р Прокопович зголосився добровільцем, одним із перших.

У моєму архіві зберігається копія звіту д-ра Білозора з 19-го листопада 1943 року, колишнього лікаря УСС і УГА, а в той час санітарного референта Військової Управи. У звіті своєї референтури д-р Білозор згадує тих лікарів, які першими зголосилися до Дивізії. Між ними є ім'я д-ра В. Прокоповича.

Я мав нагоду зустріти св. п. В. Прокоповича у військовому таборі у Гайделягрі в половині 1943-го року і довго розмовляти з ним. Ми попращалися, побажавши взаємно вояцького щастя: він від'їжджав на спеціяльний курс для військових лікарів до Німеччини. Тоді ми теж не могли сподіватися, що 37 років пізніше на далекому американському континенті саме я буду згадувати його в одному з найсумніших виявів сердечного співчуття Родині.

Д-р Білозор подає у своєму звіті, що на три мільйони населення ми мали тоді тільки 360 лікарів, малу кількість дентистів, техніків та тільки кількох аптекарів. Тому кожний лікар мав запевнену майбутність та успіхи у своїй професії. А все таки до Дивізії зголосилося аж 161 лікарів, і це були переважно тільки старші віком люди, колишні військові лікарі УСС, УГА і війська УНР. На жаль, здібних до служби в тяжких умовах Другої світової війни було мало: прийнято тільки 32 лікарі, в тому 14 молодших 30 років. В піхотній дивізії повинно бути 50 лікарів, не враховуючи запасного полка. Коли я прибув на місце призначення у запасному курені під Бродами, деяких лікарів, а в тому і д-ра Прокоповича вже приділено до окремих частин. З пізніших звітів і розмов я знаю, що його приділено до польового шпиталя в Почапах. Полковник Михайло Ліщинський, в той час командир першої сотні 29-го полку, розповів мені, що в днях 18-20 липня 1944 року його сотня перебувала у постійному боєвому контакті з ворогом та у повільному відступі на Гуту Пеняцьку і Жарків, де він був поранений. Використовуючи припадковий транспорт командир сотні з іншими пораненими прибув до польового шпиталю. Кількість поранених була так велика, що шпиталь міг обслужити негайно тільки важко поранених, до яких належав і М. Ліщинський.

Д-р Прокопович в умовах повного браку нормальних засобів і медичних препаратів, ствердив у пораненого гангрену і зараз же ампутував йому руку. Тим часом фронт наближався, чути було близькі ворожі стріли. М. Ліщинському і кільком іншим важко пораненим вдалося вихати з фронтової лінії, а д-р Прокопович разом із шпитальним персоналом попав у полон, з якого видістався тільки після довгих років.

Св. п. д-р Прокопович я побачив вже у Детройті в шістдесятих роках. Він щиро опікувався недужими дивізійниками. Безплатним і постійним піклуванням недужого генерала Михайла Крата він продовжив йому життя на яких десять років.

Юрій Тис-Крохмалюк

ЧЛЕНАМ УКРАЇНСЬКИХ КОМБАТАНТСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ У ЗСА

З огляду на невідрадні обставини, які заіснували в нашій громаді в часі XIII Конґресу Українців Америки, який відбувся у Філядельфії в днях 10-12 жовтня 1980 року, ми уважаємо за наш обов'язок подати до відома нашому членству причини, чому в неділю, 12-го жовтня ц.р., ми склали протестні заяви та вийшли зі залі нарад XIII Конґресу Українців Америки.

1. Номінаційна комісія XIII Конґресу запропонувала у своєму звіті знесення ротаційної системи екзекутивних заступників президента УККА. Цю функцію виконували до цього часу предсідники наших братських союзів по черзі, що й забезпечувало громадську рівновагу в УККА. Ціллю Номінаційної комісії була централізація тих функцій в руках одного екзекутивного заступника президента УККА. Пропонована зміна та елемінування ротаційної системи незвичайно шкідливі, бо це рівнозначне з ліквідацією громадського рівня УККА, як громадської репрезентації українців у ЗСА та передання УККА під керму одного політичного середовища.

2. Крайова Рада УККА на нарадах 14-го червня ц.р. виключила Об'єднання бувших Вояків Українців Америки із складу Номінаційної комісії XIII Конґресу, не зважаючи на те, що воно було її членом у минулому.

У цій справі ми написали спільний протест до Екзекутиви і Крайової Ради УККА. Нам пробіцяно ту справу полагодити. У висліді, який став відомим щойно на Конґресі, Об'єднання бувших Вояків Українців Америки, нашу найстаршу комбатантську організацію, членами якої є колишні учасники боротьби за українську державність: УСС-и, кол. вояки УГА, Армії УНР і УПА, не прийнято до складу Номінаційної комісії XIII Конґресу.

3. У нас поважні застереження до поступування та інтенцій Номінаційної комісії Конґресу, яка пропонуючи склад майбутньої Екзекутиви УККА при одних організаціях подала прізвища кандидатів, а для інших організацій залишила право назначення свого представника.

Від українських комбатантських організацій Номінаційна комісія подала до Екзекутиви УККА представника поіменно без нашого відома і згоди, не зважаючи за відповідне порозумітися з нашими представниками, які були присутні на Конґресі.

Для нас, колишніх вояків, правопорядок у нашій український громаді повинен стояти все на першому місці. Коли цей правопорядок і добро нашої спільноти є загрожені, ми уважаємо нашим обов'язком виступати проти нього.

Це були основні причини, чому проводи нижчепідписаних комбатантських організацій вирішили на спільній нараді 11-го жовтня ц.р. скласти відповідний протест і вийти зі залі нарад Конґресу.

Ми віримо й надіємося, що з огляду теперішньої ситуації в УККА поробляють відповідні заходи, щоб Українському Конґресовому Комітетові Америки привернути його суспільний і громадський зміст, яким він втішався на протязі 40 років свого існування.

З вояцьким привітом.

Ню Йорк, Н. Й., 30-го жовтня 1980 року.

Братство Українських Січових Стрільців
Степан Ріпецький

Об'єднання був. Вояків Українців Америки
Йоахим Вишневецький — голова

Братство кол. Вояків I УД УНА в ЗСА
Богдан Артимишин — голова,
Ярослав Палатайко — секретар

Об'єднання кол. Вояків УПА
Юрій Лопатинський — голова
Олександер Білявич — секретар

Союз Ветеранів Українського Резистансу

Іларіон Поліщук — голова
Дмитро Фурманець — секретар

Асторія вшанувала св. п. С. Бандеру

Заходом Організацій Визвольного Фронту в Асторії: 35- го Відділу ООЧСУ, ОЖ ОЧСУ та Осередку СУМА ім. Михайла Сороки в неділю, 19-го жовтня ц. р., після співаної Служби Божої в Українській Католицькій Церкві Чесного Хреста в Асторії о. парох Христофор Войтина, ЧСВВ, відправив урочисту Панахиду по св. п. провідникові ОУН Степанові Бандері, у 40-ві роковини його смерти.

Перед початком Панахиди до церкви внесли прапори: американський — Василь Піх, український — Стефанія Гура, прапори ООЧСУ — Петро Бочневич, прапор СУМА — Христофор Боднар. За ними в почесній стійці стали: голова 35-го відділу ООЧСУ Степан Боднар, голова ОЖ ООЧСУ Марія Нестерчук, головна виховниця СУМА, разом з булавним СУМА Михайлом Галатином і виховницею Ольгою Загнійною в однострою: Василь Наум, Стефанія Рудик, д-р Соколишин та інші громадяни.

Відрадним явищем було, що молодь СУМА в одностроях і численне громадянство Асторії виповнили церкву, віддаючи пошану провідникові ОУН, який згинув з рук агента Москви 21 рік тому. Спів церковного хору під диригентурою п. Осипа Длябоги підніс молитовний настрій Панахиди.

Д-р О. Соколишин

Гемпстед вшанував рід Шухевичів

Заходами 42-го Відділу ООЧСУ 19-го жовтня ц.р. влаштовано академію, присвячену непересічній в історії українського народу родині Шухевичів.

Цю імпрезу влаштовано для відзначення 30-річчя геройської смерти Головнокомандуючого УПА генерала хорунжого Тараса Чупринки — Романа Шухевича, та майже 30-річного ув'язнення у московських тюрмах і концтаборах його сина Юрія Шухевича.

У годині 10-ій вранці в обох Українських Церквах відправлено Св.Літургії за померлих і живих членів роду Шухевичів, на яких був присутній проф. Валентин Мороз. У годині 3:30 по полудні в залі Українського Парафіяльного Центру св. Володимира в Юніондейлі при участі біля 250 осіб розпочато свято. Повільно відкрилась заслона і в глибині сцени ми побачили прекрасну декорацію роботи артиста маляра Ігоря Кучмака — емблема УПА, портрети батька та сина і напис "Вічна Слава Героям".

Академію відкрила голова місцевого Відділу ООЧСУ мгр Катерина Мицьо. У короткому вступному слові вона, між іншим, сказала: Суть мудрости, яку поневолена нація мусить збагнути, лежить в зрозумінні, що шлях до державної незалежности — це довгий і тернистий шлях змагань, зрошений кров'ю і потом тих, які на нього вступили; шлях, яким треба йти часто століттями, і який вимагає зусиль і жертв несчисленної кількости поколінь. Таким шляхом іде український нарід, а в ньому і рід Шухевичів, який не піддався ані польському, ані московському тискові, не запродав своєї національної гідности, не зрадив українського народу і не приглядався байдуже до страждань, він вірно служив своєму народові, боровся і далі бореться за нього.

Відтак до дальшого ведення програми мгр К.Мицьо запросила колишнього вояка УПА, довголітнього в'язня московських концтаборів, учасника сибірських страйків і повстань політв'язнів Мирона Мицьо.

Після вшанування одноминутною мовчанкою поляглих за волю України, розпочалась мистецька програма, в який брали участь: Школа гри на бандурі при 42-му Відділові ООЧСУ під кер. інж. Теодора Сенчишина, учасники якої виконали кілька українських народних пісень і бездоганно відрецитували "Монтаж поетів упістів". Самостійний гурток старших бандуристів під керівництвом Олександра Калиновського виконав три повстанські пісні. Оля Пищемуха продеклямувала вірш Алли Косовської "Син Командира". Виступала також співачка світової слави Галина Андреадіс, яка на бажання публіки виконала ще дві пісні. Студент Борис Дацків відчитав петицію у справі звільнення Юрія Шухевича яку приготовила Ненці Шанайда, до місцевих сенаторів і конгресменів, яку всі присутні підписали.

Та найбільше уваги дістав головний доповідач проф. Валентин Мороз. Керівник програми Мирон Мицьо представив прелегента, борця за волю України, відчитавши уривок із написаної в Україні але не надрукованої повісти "В тихій Лемківській Стороні":

"З лісів, нетрів вийшли ті, що залишились живими. Обдерті, голі і голодні, виснажені, хворі і поранені. Знайшлися месники, які не випустили зі своїх рук мечів, обороняли наші землі і не скорились, як інші народи,монгольській дичі. Довгі роки вони відбивали удари східніх орд і західніх сусідів."

"Дорога перед нашим народом важка, важка, терниста і ще довго доведеться йому йти оцим кривавим, тяжким шляхом. Але цей шлях, ці терпіння — в нашій історії тільки коротка мить, як блискавка, як буря, а потім засяє над нами сонце щастя"

В часі, коли гість підходив до мікрофону, вся заля вітала його бурхливими оплесками і вставанням з місць. Прелегент, поки дійшов до характеристики окремих постатей з роду Шухевичів, зробив глибоку аналізу філософічних течій, на яких кристалізувалась новітня українська духовість, яка стала основою світогляду нового покоління. За словами В.Мороза: "Це покоління, яке готувало крок за кроком в школах, університетах, в тюремних келіях нову Україну. Це покоління приготовило могутній зрив 40-их років. Це був час нашої сили, коли утворилася УПА. Це була золота сторінка,золота мелодія. Мені пощастило дитиною пережити цей час.

Це відчували діти, щось нове, що віє над українською землею. Коли навіть не віри побачили, як багато може український загал, як багато може той потенціял, що захований в нашій глибині.

Ця епоха, цей зрив збудив до життя все найшляхетніше. Збудив до життя шляхетну етику червоно-чорних залізних чеснот. Ці роки дали найкращі зразки зорганізованости.

Польський історик Ґергард пише, що УПА була найкращою партизанкою у Другій світовій війні. У всьому, буквально в усьому ми побачили нову Україну.

І найперше ця епоха пробудила до життя індивідуальності, на які давно чекала Україна. Пробудила великих лицарів, одним із яких був Шухевич — ген. Тарас Чупринка. То ціла династія.

Покійний Діфенбейкер, прем'єр-міністр Канади, якого мені пощастило бачити минулого року, сказав на маніфестації в Торонто: 'Якщо є сумління світу, то це — Юрій Шухевич.'. Він назвав Юрія Шухевича символом стійкости, він назвав Юрія Шухевича символом України".

Цю величаву імпрезу закінчено гимном „Ще не вмерла Україна".

Всі присутні були запрошені на каву і солодке, яку приготували пані з ООЧСУ

М. Бур'ян

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

ВИСТАВКА КАРТИН І. БАНАХ-ТВЕРДОХЛІБ

Відкриття цієї виставки, що її патронував Студійний Осередок Української Культури, відбулося в суботу, 18-го жовтня ц. р., в галерії Менор коледжу у Філядельфії.

Її відкрив проф. Петро Мегик. Упродовж двотижневого тривання виставку відвідало понад 500 осіб.

Символічні картини, краєвиди, квіти, давні церкви, емаль представляють Ірину Банах-Твердохліб як зрілу малярку.

У її символічних картинах,таких як: „Сибір", „Україна сьогодні", „Два світи", „Вінниця", „Українська мати на грані двох світів", „Хресна дорога української матері" — слідна строга дисципліна композиції і майстерність кольористичної структури. В них ще сильно акцентовані емоційний клімат, як також і психологічний аспект.

Її церкви, а особливо церкви в селах — Конора, Колоднім, Дубівцях — мають сильні експресійні вальори.

У краєвидах і квітах слідні вартості декоративного порядку — „Берези", „Парк бозів", „Нагідки", „Зінії".

Розвиток її стилю, як видно, спертий на суто малярському принципі в противоріччя до багатьох сучасних малярів, для яких рисунок і перспектива не є основним критерієм.

Кольори витримані, так сказати б, у хроматичній гамі, розбудованій довкруги барви головного мотиву.

У деяких картинах, здавалося б, що мисткиня не завдає собі труду мішати фарби, а кладе їх на полотно прямо з туби, все таки ці сильні акценти чистих барв так розташовані, що справляють приємне враження.

Загалом малярка щільно зв'язана з дійсністю, яку вона експонує. У цьому саме і полягає її мистецька подача.

Приковує також увагу її емаль — „Ромени", „Хризантеми", „Мандрівники", „Маки", „Краєвид".

Хоча вибійки і батіки мистецько цікаві, ми їх рекомендували б експонувати окремо, бо вони не дуже то синхронізують із цілістю експозиції.

Пасією малярки є також кераміка. Жаль, що не привезла більше керамічних експонатів. Особливо добре скомпонований узір на великій вазі, що стояла на столі при вході до ґалерії з живими квітами.

Ми зупинилися лише на тих творах, які найбільше характеризують мистецький почерк малярки. Цим, очевидно, не хочемо обнижувати мистецької вартости інших експонатів, як, наприклад, „Портрет жінки", „Натюрморт" — навпаки, всі твори цікаві й оригінальні, а це хіба в мистецтві найважливіше. А втім, годі ж говорити детально про 52 праці.

Завершуючи ці рядки, було б добре, щоб із непересічним малярським талантом Ірини Банах-Твердохліб, підбудованим добрими малярськими студіями у Львові, а доповненими в ЗСА, познайомилися ще й інші більші українські осередки Америки і Канади.

яр.кий

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Друговi — на "Прощай..."

(На свіжу могилу св.п. д-ра Євгена Цегельського)

Тяжко вимовити слово "прощай", коли ряди наших мистецьких кадрів так помітно рідшають. Із відходом у засвіти мого незабутнього колишнього інспектора Музичної Консерваторії ім. М. Лисенка у Львові д-ра Євгена Цегельського Україна втратила ще одного з нечисленних лисенківців, борців за честь і славу української рідної музики, педагога, теоретика та широковідомого майстра-скрипаля.

Нелегко приходилося здобувати музичну освіту в чужий мові і чужому оточенні на Чехо-Словаччині в Празі, але здібності та муравлина кропітна праця закінчилася перемогою в його і нашу користь. Закінчив він студії докторатом із філософії на Карловому університеті в Празі (головні предмети — музикологія і естетика) і, незалежно від цього, — Державну Музичну Консерваторію у Празі як скрипаль.

З титулом доктора св.п. Є. Цегельський став до праці на овиді Львова у колі наших славних велетнів, таких як д-р Василь Барвінський, Станіслав Людкевич, д-р Борис Кудрик, д-р Нестор Нижанківський і інших. З новою течією методики і педагогічними модерними напрямами взявся із запалом до праці у мистецькому музичному житті. Дав ряд самостійних ціловечірніх концертів при співучасті піяністів Романа Сімовича, Володимира Божейко, Романа Савицького тощо. Працював як керівник кабінету Музичного Мистецтва Інституту Народної Творчости; був головним організатором і мистецьким керівником величавого крайового конкурсу хорів, що закінчився триденним змаганням фіналістів, і вкінці — концертом дев'яти хорів — переможців у Великому Театрі Львова.

Неважаючи на колосальні знання, св.п. д-р Євген ніколи не надуживав свого "я", був дуже вирозумілий і скромний, по-батьківськи розв'язував не раз дуже складні і неприємні проблеми з нашими музичними філіями-школами.

На еміграції очолював музичну школу в таборі в Ашафенбурзі, виступав солістом на багатьох академіях і концертах, був концертмайстром оркестри театру Володимира Блавацького. Диригував хорами, давав вистави з молоддю ("Лемківське весілля", "Ой, не ходи, Грицю", "Запорожець за Дунаєм" і інші). Останніх 12 літ вчив у публічних школах Рочестеру гри на струнних інструментах.

Прощай, мій дорогий і незабутній інспекторе, нехай наша спільна мрія про волю України й української музики міражами чесно пройденого шляху вколисує тебе до вічного сну.

Євген Пасіка

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МИХАЙЛО МАДЕЙ, член УНС Відд. 291 ім. Т. Шевченка в Клівленд, Огайо, помер 25 липня 1980 р. на 74-му р. життя. Нар. в Перемишлі, Україна; членом УНС став 1937 р. Залишив у смутку дружину Марію, сина Михайла, дочку Маріянну, 7 внуків і 5 правнуків. Похорон відбувся на цвинтарі свв. Петра і Павла в Парма, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!
Віра Напора, секр.

ВАСИЛЬ ГУСАР, член УНС Відд. 336 Т-ва Сокіл в Клівленд, Огайо, помер 25 липня 1980 р. на 92-му р. життя. Нар 1887 р. в с. Сушиця Велика, пов. Старий Самбір, Львів, Україна; членом УНС став у 1916 р. Залишив у смутку сина Николу, дочки: Стефанію і Анну та 4 внуків. Похорон відбувся 29 липня 1980 р. на цвинтарі Бруклин Гайтс, Клівленд.

Вічна Йому Пам'ять!
Володимир Стригун секр.

ІВАН ЛИСАК, член УНС Відд. 76 св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., помер 25 липня 1980 р. на 68-му р. життя. Нар. 1912 р. в Домаморих, Тернопіль, З. Україна; членом УНС став 1950 р. Залишив у смутку дружину Гелен, синів Євгена й Василя, дочку Ольгу і 4 внуків та ближчу й дальшу родину. Похорон відбувся 29 липня 1980 р. на цвинтарі Голлівуд, Юньйон, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Юлія Демчук, секр.

ЮРІЙ ДУБЕЦЬКИЙ, член УНС Відд. 171 ім. Лесі Українки в Джерзі Ситі, Н. Дж., померла 28 липня 1980 р. на 65-му р. життя. Нар. 1916 р. в Мостиськах; членом УНС став у 1969 р. Залишив у смутку дочки: Ірену і Марі та 3 внуків. Похорон відбувся 30 липня 1980 р. на цвинтарі Голі Крос, Норт Арлінгтон, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
С. Раси, секр.

ЯКІВ ЮРОВИЧ, член УНС Відд. 351 Покр. Пресв. Богородиці в Ніяґара Фоллс, Н. Й., помер 30 липня 1980 р. на 59-му р. життя. Нар. 1921 р. в с. Лисків, пов. Жидачів, Україна; членом УНС став 1972 р. Залишив у смутку дружину Анелю, дочку Стефанію, сина Михайла та внучку. Похорон відбувся 2 серпня 1980 р. на цвинтарі Гейт оф Гевен в Левістон, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Едвард Грицин, секр.

МИХАЙЛО ЗДОРОВ, член УНС Відд. 83 ім. Івана Франка у Філядельфії, Па., помер на 72-му р. життя. Нар. 1907 р. в Старому Самборі. Залишив у смутку дружину Софію, дочку Анну, двох синів, 3 внуків і 2 правнуків Похорон відбувся 4 серпня 1980 р. на цвинтарі Овкленд у Філядельфії, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
А. Кушнір, секр.

МИКОЛА ОЛЕК, член УНС Відд. 22 Т-ва Доброї Волі в Чікаґо, Ілл., помер 5 серпня 1980 р. на 64-му р. життя. Нар. 1916 р. в Клівленд, Ог.; членом УНС став 1938 р. Залишив у смутку жінку Гелен, сина Стефана, матір Марію, трьох братів і багато братанків. Похорон відбувся 9 серпня 1980 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла в Парма, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!
Гелен Б. Олек, секр.

МИХАЙЛО ЦИБАК, член УНС Відд. 430 Т-ва Дністер" у Філядельфії, помер на 58-му р. життя. Нар. 1922 р. в Україні; членом УНС став у 1949 р. Залишив у смутку сина Юрія Романа. Похорон відбувся 8 серпня 1980 р. на цвинтарі Факс Чейс, Філядельфія, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
І. Книгиницький, секр.

ОСИПА ВОРІС, членка УНС Відд. 287 Т-ва Сини України в Джерзі Сіті, померла 13 серпня 1980 р. на 66-му р. життя. Нар. 1910 р. в Скрентоні, Па.; членкою УНС стала в 1933 р. Залишила у смутку дочку Іванну. Похорон відбувся 16 серпня 1980 р. на цвинтарі св. Катерини в Гласков, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

ЄВДОХА КОСМИНА, членка УНС Відд. 168 св. Василія в Перт Амбой, Н. Дж., померла 16 серпня 1980 р. на 81-му р. життя. Нар. 1897 р. в Україні; членкою УНС стала в 1916 р. Залишила у смутку дочку Марію і сина Стефана. Похорон відбувся 19 серпня 1980 р. на українському цвинтарі, Говплавн, Вудбрідж, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
Іван Бабин, секр.

НАСТЯ ЯКИМЕЦЬ, членка УНС Відд. 156 ім. Тараса Шевченка в Брукгейвен, Па. померла 5 серпня 1980 р. на 85-му р. життя. Нар. 1895 р. в Україні; членкою УНС стала 1922 р. Залишила у смутку дітей: Марію, Анну, Стеллу, Катерину і Павла. Похорон відбувся 8 серпня 1980 р. на Ґрік Ортодокс секції Мавнт Юніон, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
Управа

БОРИС СЕМЦІВ, член УНС Відд. 15 Т-ва Україна у Вашінґтоні, Д. К., помер 2-го серпня 1980 р. на 56-му р. життя. Нар. 1924 р. в Ласківцях, пов. Теребовля, Західня Україна; членом УНС став у 1952 р. Залишив у смутку дружину Марію, доньки: Юлію і Анну, внучку, двох братів та ближчу і дальшу родину в Україні, Канаді і Америці. Похорон відбувся 5 серпня 1980 р. на цвинтарі у Форт Лінкольн, Котедж Ситі, Мд.

Вічна Йому Пам'ять!
Остап Зинюк, секр.

АННА МІКОЛАЙ ПЕТРОВ, членка УНС Відд. 104 св. Николая в Перт Амбой, Н. Дж., померла 5 серпня 1980 р. на 68-му р. життя. Нар. 1912 р. в Перт Амбой, Н. Дж.,; членкою УНС стала в 1930 р. Залишила у смутку сина Данила, сестру і 3 братів. Похорон відбувся 8 серпня 1980 р. на цвинтарі Альпайн в Перт Амбой, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

МАРІЯ РУДА, членка УНС Відд. 164 ім. Грушевського в Бервік, Па., померла 1-го серпня 1980 р. на 88-му р. життя. Нар. 1888 р. у Зах. Україні; членкою УНС стала 1925 р. Залишила у смутку: Миколу, Дмитра, Семена, Стефана, Карла, Михайла й Івана, дві дочки: Марію й Анну та 11 внуків. Похорон відбувся на цвинтарі свв. Кирила і Методія в Бервік, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
Тимко Бутрей, секр.

ПЕЛАГІЯ ЧОРНА, членка УНС Відд. 284 Т-ва Запорозька Січ в Іст Ст. Луїс, померла 27 червня 1980 р. Нар. 1896 р. в Галичині; членкою УНС стала у 1917 р. Залишила у смутку чоловіка Мирона і сина Івана. Похорон відбувся на цвинтарі Меморіял Ґарденс у Форт Лаудердейл.

Вічна Їй Пам'ять!
Іван Василюка, секр.

КАТЕРИНА ХАМУЛКА, членка УНС Відд. 207 ім. Галичина в С. Дірфілд, Масс., померла 27 червня 1980 р. на 83-му р. життя. Членкою УНС стала 1947 р. Залишила у смутку вина Мирона і 3 внуків. Похорон відбувся 30 червня 1980 р. на укр. цвинтарі св. Духа у Вейтлі, Масс.

Вічна Їй Пам'ять!
Павло Рева, секр.

ВАСИЛЬ ЗАҐВОСЬКИЙ, член УНС Відд. 288 св. Димитрія в Бетлегем, Па., помер 21 червня 1980 на 94-му р. життя. Нар. в Дусанові, Україна; членом УНС став 1934 р. Залишив у смутку двох синів: Юрія і Володимира, 12 внуків і 10 правнуків. Похорон відбувся 24-го червня 1980 р. на цвинтарі св. Иосафата в Ловер Сукон, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Дмитро Мушастий секр.

КАТЕРИНА КОРДЕК, членка УНС Відд. 56 св. Івана Хрестителя у Вілінґ, В. Вірдж., померла 2 червня 1980 р. на 87-му р. життя. Членкою УНС стала в 1927 р. Залишила у смутку двох синів і дві доньки. Похорон відбувся на цвинтарі Мт. Кальвари, у Вілінґ, В. В.

Вічна Їй Пам'ять!
Петро Когут, секр.

ТЕОДОР ПТАШИНСЬКИЙ, член УНС Відд. 105 св. Володимира у Філядельфії, Па., помер 22 червня 1980 р. на 94-му р. життя. Членом УНС став 1915 р. Залишив у смутку троє дітей: Андрія, Рожу й Івана. Похорон відбувся 25 червня 1980 р. на Овкленд цвинтарі, Філядельфія, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

СОНЯ КОВАЛЬ, членка УНС Відд. 299 ім. Івана Франка в Боффало, Н. Й., померла 9 червня 1980 р. на 73-му р. життя. Нар. 1906 р. в Україні; членкою УНС стала 1946 р. Залишила у смутку чоловіка Александра, три доньки, п'ять синів, 17 внуків і 3 правнуків. Похорон відбувся 11 червня на цвинтарі св. Матея у Вест Сенека, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!
Стефан Сидорович, секр.

Товариство Свята Софія
Комісія Патріяршого Фонду
ПОВІДОМЛЯЄ

НА ПАТРІЯРШИЙ ФОНД ЗЛОЖИЛИ:

IX

по дол.:
100.00 — д-р Роман і Лідія Смик в пам'ять бл. п. д-ра Володимира Прокоповича.
100.00 — Анна і Михайло Похмурські.
80.00 — Наталія Масюк.
50.00 — Михайло і Стефанія Шипула.
30.00 — д-р Марія Козарська в пам'ять бл. п. Володимира Прокоповича; д-р Марія Козарська в пам'ять бл. п. Анни Коваль-Купчинської, матері п. Марії Кіндрат з Рочестер; Корнель і Емілія Дзюби.
25.00 — Володимир і Лідія Артимишин в пам'ять бл. п. Оксани Артимишин, Олег Тарас і Иоганна Ратич.
20.00 — Нестор Смаль-Стоцький.

Кліфтон, Н. Дж., листа ч. 1191, зібрав Модест Кливак:

25.00 — Модест й Ірина Кливак, Ярослав Герман в пам'ять бл. п. Стефанії Стефанович-Головко.

Замість квітів на могилу бл. п. д-ра Івана Козія:

100.00 — д-р Богдан і Орися Панасюк.
50.00 — Оля Федун.

Замість квітів на могилу бл. п. Ірини Заблоцької родина і приятелі зложили:

50.00 — д-р В. Кучерень.
45.00 — Ю. і Д. Долинські.
30.00 — Т. і Я. Лисинецькі.
25.00 — Зірка і Ігор Боднар, Марта і Михайло Крижанівські, Христя Бонакорса, Зірка і Роман Воронка, Ігор і Розалія Ляшок, Евгенія і Володимир Колцьо, Нестор і Маґда Колцьо.
20.00 — О. і З. Пітьо, О. і Я. Цяпки, Дарія Гук-Шот, Степан Гук, Орест й Іванна Лисинецькі, О. і В. Звадюк.
15.00 — І. й Н. Загайкевич, Я. і К. Кіндзельські, ред. В. і Д. Пасічняк.
10.00 — Ю. і С. Пітьо, Оля і Володимир Гнатик, д-р Ірина Терлецька, Ляриса Даник, Р. і З. Береза, М. і М. Стецьків, Г. і Н. Журавель, Д. і А. Мох.
5.00 — В. Мартинець.

Лейк Джордж, зібрав д-р Роман Осінчук:

200.00 — Іван й Іванка Антоняк, Нестор Угера.
100.00 — Стефа Диба, д-р Роман і Лідія Осінчук.
50.00 — Богдан і Соня Комарницькі, Василь і Марія Любицькі, Юрій і Марія Сливка, Юрій і Оля Пастернак, Остап Бойчук, Лев Хомяк.
30.00 — Петро і Ліда Завадович.
20.00 — Антін і Моніка Шмуль, Петро і Анна Хімяк, Богдан Чумак.

Комісія Патріяршого Фонду Товариства Св. Софія щиро дякує усім Вельмишановним Збірщикам і Жертводавцям. Датки на Патріярший Фонд можна складати на руки уповноважених збірщиків або висилати на адресу:

St. Sophia Religious Association — Patriarchal Fund, 7911 Whitewood Rd., Philadelphia, Pa. 19117

Всі датки на Патріярший Фонд Товариства Свята Софія можна відтягати від податку. IRS № 23-74380645

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього ненадійно відійшов у Вічність дня 9 серпня 1980 року наш Найдорожчий Незабутній Муж, Брат, Вуйко, Шваґер і Кузен

бл. п.

МИКОЛА МЕДИНСЬКИЙ

Оцим хочемо подякувати Всім, які проводили Покійного в останню дорогу, а нам несли поміч, розраду і потіху в безмежній скорботі.

Щиро-сердечно дякуємо Всечеснішим Отцям: о. шамбелянові Стефанові Чомкові, о. Романові Білецькому за відправлення Панахиди, заупокійної Божественної Літургії та похоронних відправ, як рівнож за прощальні слова над домовиною та могилою Покійного.

Щиро дякуємо диригентові хору „Діброва" п. інж. Александрові Пришлякові та членам хору, які своєю участю та прекрасним співом звеличали Панахиду, Службу Божу та похоронні відправи.

Сердечну подяку складаємо родині, приятелям та знайомим, які чисельно прибули, щоб своєю участю в похоронних відправах віддати останню прислугу Покійному та відпровадити на місце Вічного Спочинку.

Вельми щиро вдячна Всім, хто, почувши про моє горе, спішили до моєї хати, щоб ділити його зі мною та з бажанням чимсь допомогти.

Особливо дякую Пані Анні Табель, моїй сусідці, яка перша прибігла та покликала першу наглу поміч.

Щиро дякуємо пані Лесі та Стефанові Мокрицьким, які не жаліли труду ні часу, щоб полагодити необхідні похоронні та інші формальності.

Щиро дякуємо зо квіти, письмові, телефонічні та усні вислови співчуття, як також за пожертви на Служби Божі та Іконостас для церкви Св. Арх. Михаїла в Гартфорді.

Щиро дякуємо друзям та приятелям за несення домовини.

Щира подяка п. Ів. Дидинові за приготування поминального обіду.

Щира подяка п. П. Титорові, голові Народного Дому за прощальне слово.

Щира подяка управі Народного Дому за відступлення залі на тризну.

Щира подяка Паням ОЖ ОЧСУ за дарування печива.

Щиро дякую за прощальні слова під час тризни п. В. Василенкові, голові 277 Відділу УНС.

Щиро дякую моєму похресникові п. Романові Герасимову, який подякував в імени рідні за численну участь в похоронах та поминках.

Зокрема невимовно вдячна рідні, приятелям з Ню Йорку, Бронксу, Гартфорду, Ґлястонбері, Ветерсфілду, які посвячували багато часу зі мною, лишивши свої обов'язки та піддержували мене морально в хвилинах мого найбільшого болю і смутку.

Хай Всевишній нагородить Вас Всіх своїми ласками, а душі Покійного дасть вічний спокій.

Горем опечалена
дружина Ольга з родиною

ПОДЯКА

З Божої волі, в день Покрови Пречистої Діви Марії — 14 жовтня 1980 р., ненадійно відійшла у Вічність, в наслідок розриву серця

бл. п.

НАТАЛІЯ ПРИШЛЯК
з дому ФІЛЬВАРКІВ

залишаючи в жалобі мужа Ярослава і сина Ігоря.

В нашому безмежному болю по втраті незаступимої Дружини й Матері ми одержали велику моральну підтримку, розраду й поміч від найближчої Родини, Друзів, Знайомих, суспільно-політичних Організацій і деяких членів Української Спільноти, защо цією дорогою складаємо Всім найсердечнішу подяку.

В першу чергу щиро дякуємо Всч. о. д-рові І. Мончакові — парохові, Всч. оо. Митратові І. Гаврилюкові, Митратові Я. Гаймановичеві, Крилошанинові В. Бринявському за відслуження Панахид, похоронних відправ і за слова духовної потіхи. Дякуємо також Всч. о. І. Кутащеві, керівникові місійної станиці Української Православної Церкви пров. Квебеку за вислови співчуття та молитви за упокій душі Покійної. Особливо дякуємо Всв. о. Митратові і Генеральному Вікарієві І. Гаврилюкові за глибокі змістом прощальні слова в часі відправи похоронних обрядів в парафіяльній церкві св. Арх. Михаїла в Монтреалі.

Ми невимовно вдячні кузинові Корнелеві Пришлякові з Родиною за опіку в перших днях нашого тяжкого горя і за надгробне прощання Покійної від Родини. В початках ми одержали велику підтримку також від Л. Р. Квасниці - Кучмендів, Л. Левицької, Я. Роздробної, Е. Сабіч і других.

Від щирого серця дякуємо всім Рідним, Друзям і Знайомим за прекрасні китиці й вінки з квітами, за особисті, письмові, телефонічні й телеграфічні вислови співчуття, за громадну участь у похоронних відправах і за щедрі пожертви на допомогу для потребуючих в Україні. Нам прикро, що не можемо кожного зокрема поіменно згадати, бо їх сотки. Зокрема дякуємо Головній Управі ЛВУ в Торонті за переведення там збірки на Визвольний Фонд, замість квітів на могилу Покійної. Список жертводавців появиться на сторінках тижневика „Гомону України".

У своїй подяці обмежуємося до відмічення провідних осіб, установ і організацій, що зложили вінки і прислали кондолеційні листи й телеграми: Дост. Я. Стецько з Дружиною Славою — голова Проводу ОУН, проф. д-р Я. Рудницький — від уряду УНР в екзилі, Головний Провід ОУН, д-р Ст. Галамай — голова Гол. Ради ОУН, д-р Р. Малащук з друзями — від СУВФ, ред. В. Мазур — від ОУВФ в ЗСА, дир. Ю. Заблоцький, інж. В. Олеськів, ред. І. Дмитрів — від друзів з Англії, д-р В. Косик — від друзів з Франції, мґр О. Коваль і о. д-р Б. Курилас — від друзів з Бельгії, Друзі Націоналісти Америки, Головна Управа ЛВУ, Головна Управа ОЖ ЛВУ, Дирекція В-ва „Гомону України", ОУВФ в Чікаґо, А. Качор — голова ООЧСУ в Ню Йорку, сотн. Я. Кульба з Дружиною — голова Відділу КУК-у, Відділи ЛВУ і ОЖ ЛВУ в Монтреалі, Провід С. Т. „Україна" д-р Кеворк Баджіян — від Федерації Етнічних Груп Квебеку, Екзекутива Французького Т-ва св. Івана Хрестителя, нотар Івон Ґру — від Управи секції професіоналістів Т-ва св. Івана Хрестителя, Еміль Горнер — від Ліберальної Партії Квебеку, Дирекція Польської Кредитової Спілки, о. І. Брадвіца Мерінко Лістес і Міляи Боріч — від Об'єднання Хорватів, д-р Ніколай Зольнай — від мадярів. Всі ті вияви пам'яті й пошани для Покійної є для нас символом єдности в боротьбі й терпіннях за здійснення наших Ідеалів.

З невимовною вдячністю висловлюємо найщирішу подяку всім промовцям, що виступали зі спогадами про Покійну в часі поминок по черзі: Евст. Леньковій, Паніматці Я. Бринявській — від Відділу ОЖ ЛВУ, мґрові Є. Орищукові, інж. Т. Дурбакові, д-рові Ст. Куриласові, інж. А. Кінщі, проф. М. Андрухові — від ОУВФ, о. Митр. І. Гаврилюкові — від УНКаси. Всі виступи були навіяні любов'ю й пошаною для Покійної.

Ми невимовно вдячні Всім, що досі зложили свої датки на Заупокійні Служби Божі: Членам нашої Рідні, Жіночій Ланці СУМ-у, Філемонові Квасниці, Панствам Дурбакам з Ірвінґтону і Чікаґо, Луговим, Чабанам, Шаранам.

Сердечно дякуємо Всім за молитви, відпровадження Покійної на місце Вічного Спочинку і за ласкаву участь у поминках. З глибини душі дякуємо мґрові Гр. Оціпкові, прибраному членові нашої родини, за вміле, зворушливе й взірцеве переведення програми поминок.

Хай Всевишній Господь обдарує Всіх своїми щедрими ласками, а душу Покійної прийме до свого небесного царства.

Всім велике — спасибі!

Ярослав — муж
Ігор — син

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

Переможці відбиванкового (трійкового) турніру в Равнд - Лейку. Стоять (зліва): Б. Білинська, А. Завадович, Т. Білинська, М. Волинець, Б. Сірий, О. Дахнівська, А. Голинський, Д. Емич, О. Сандуляк, Р. Марушка, А. Челя, М. Маркевич. Клячать (зліва): У. Білинська, Х. Дигдало, А. Коломиєць, І. Гриневич.

УСПІХИ СПОРТОВЦІВ УСВТ „ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" у ШКІЛЬНОМУ СЕЗОНІ

Продовжується спортовий сезон у вищих і середніх американських школах. Як і в попередніх роках, із задоволенням відмічуємо великі успіхи спортовців „Ч. Січі", що виступають під сучасну пору в різних ділянках шкільного спорту.

КОПАНИЙ М'ЯЧ

Маркіян Хамуляк, вихованець „Ч. Січі", багаторічний учасник Спортової Школи „Ч. Січі", воротар і провідник юнацької дружини „Ч. Січі", 29-го жовтня ц. р. осягнув новий рекорд в дружині Кін коледжу — в 8-ій грі за порядком не пропустив жадного голя. Ця дружина, тренером якої є професійний учитель фізичного виховання і довголітній змагун копаного м'яча „Ч. Січі" Анатолій Охрименко — в Ню Джерзі Стейт Коледж Конференц займає перше місце.

Євген Турянський, визначний змагун юнацької дружини „Ч. Січ", виступає в дружині середньої школи Колюмбія в Мейплвуді, яка займає чолову позицію у своїй групі і є знову кандидатом на чемпіонат стейту. Тренером цієї дружини є довголітній член Управи УСВТ „Ч. Січ" Євген Чижович.

Значних успіхів зазнають дружини середньої школи Вестфілду, що їх тренують тренери-змагуни „Ч. Січі" Володимир Леонів і Петро Коваленко.

ВІДБИВАНКА

Найкращими змагунками в дружині студенток Ратгерс університету в Нюарку є Петруся Гол і Ірка Дармохвал, обидві спортовки „Ч. Січі". В дружині студенток Кін коледжу вибивається Люся Тицька, змагунка І-ої дружини „Ч. Січі".

ТЕНІС

Великих успіхів добилися в тенісовій дружині середньої школи Мільбурн, сестри Люба і Оленка Матківські, обидві найвизначніші тенісистки „Ч. Січі". В попередньому році Люба разом зі старшою сестрою Зенею виконували обов'язки інструкторок тенісу в Спортовій Школі „Ч. Січі". Молодша, Оленка, була учасницею тенісового вишколу.

Завдяки цим визначним тенісисткам дружина Мільбурну між найкращими 20-ма дружинами стейту займає друге місце. 29-го жовтня ц. р. в Стейтовому дружиновому фіналі Люба перемогла сильну конкурентку школи Гадонфілд Деде Зелук вислідом — 6:4, 6:4. Завдяки цій перемозі Люба цим самим ввійшла до чвертьфіналу стейту в окремих грах.

/от/

УАСТ „ЛЕВИ" ЧІКАҐО ЗАКІНЧИЛИ РОЗГРИВКИ КОПАНОГО М'ЯЧА

У попередніх двох роках „Леви" були першунами своєї групи у Вищій Дивізії. Цього року, натомість в осінній рунді мусіли завзято боротись за кожну точку, бо їм загрожував спадок до Першої Дивізії. Дуже слабо грали „Леви" у весняній рунді, в якій на 16 можливих точок здобули тільки шість. Вони дещо надолужили в осінньому сезоні, здобувши 8 точок (разом 14 точок), завдяки яким врятувалися від деґрадації.

Окремі вислідн „Левів" в осінній рунді розгривок: „Леви" — Ґрін-Вайт — 2:0, Марунс — 2:2, Вісла — 0:1, Іґелс — 1:0, Пампас — 1:1, Швабен — 1:2, Літс — 1:1, Лайтінґ — 0:0.

Цьогорічні змагання „Левів" повинні бути пересторогою для дружини, що треба грати цілий рік, щоб пізніше при кінці сезону не стояти перед загрозою випаду до нижчої кляси. Провідниками дружини були — Анатолій Гординський та Вадим Мішалов.

Роман Б. Припхан

ТРІЙКОВИЙ ВІДБИВАНКОВИЙ ТУРНІР УАСТ „ЛЕВИ" ЧІКАҐО

У днях 20-го та 21-го вересня цього року, відбиванкова ланка УАСТ „Леви" Чікаґо влаштувала на оселі Равнд-Лейку великий трійковий, відбиванковий турнір, у якому взяли участь змагуни з Нюарку, Філядельфії, Клівленду, Детройту, Медісону, Шампейну, Сінсінаті та Чікаґо. Разом в цьому турнірі змагалися 24 дружини в 3-ох групах: чотири в юнацькій, вісім в жіночій і дванадцять — у чоловічій. Напочатку дружини змагалися в окремих підгрупах, системою „кожний з кожним", після чого першуни підгруп грали елімінаційною системою (програв — відпав). У юнацькій групі переможцем вийшла дружина в складі: Коломиєць, Сандумек, Гриневич. Першуном жіночої групи стала дружина — Умена, Туня і Богдана Білинські та Арета Голембіовська.

Найбільш емоційними, одначе, були змагання чоловічих дружин, між якими змагалися теж сильні трійки деяких американських дружин. У фіналі, якому приглядалося багато гостей (цього ж дня на оселі відбувався лікарський пікнік), дружина з Чікаґо (Маркевич, Марушка та Челя) перемогла після завзятої гри дружину з Нюарку (Голинський, Емич, Завадович, Сірий) вислідом 2:1 сетів (9:15, 15:13, 15:11).

Усі змагуни, що здобули в своїх дружинах перші та другі місця, одержали Трофеї, що їх уфундувала Каса „Самодопомога" в Чікаґо. Нагороди вручили д-р І. Лисейко (Каса „Самодопомога"); інж. І. Білинський (Управа оселі) та Припхан (Управа УАСТ „Леви").

У суботу ввечорі відбулася товариська забава, в якій взяло участь близько 200 осіб. Найбільше праці у підготову та переведення цього турніру вложили Б. Маркевич та М. Вишницький. При цій нагоді УАСТ „Леви" складають щиру подяку УНСоюзові, який, розуміючи вагу фізичного виховання української молоді, зложив на потреби Т-ва дотацію в сумі 300 долярів.

Роман Б. Припхан

Український Спортовий Клюб в Ню Йорку

повідомляє усе своє Членство, що 4-го листопада 1980 р., відійшов у Вічність довголітній член та добродій Клюбу

бл. п.

ВОЛОДИМИР ПЕНКАЛЬСЬКИЙ

ПОХОРОНЕНО Покійного в дні 7-го листопада 1980 р., на цвинтарі "Gate of Heaven".

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ ПОКІЙНОМУ!

•

Опечаленій Рідні висловлюємо наше глибоке співчуття.

Управа УСК-у

В ПЕРШУ БЕЗМЕЖНО СУМНУ І БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

нашого Улюбленого і Незабутнього
МУЖА, ТАТА і ДІДА

сл. п.

ЛЕВА КУДЕЛІ

буде відправлена

ПАНАХИДА

у неділю, 23 листопада 1980 року, після Служби Божої в катедрі св. Володимира в Ню Йорку

160 Вест 82-га вул.

Вдова — РАЇСА
Син — РОМАН з дружиною МЕЛАНІЄЮ
Внук — ГАВРИЇЛ

•

Рівночасно в цей день буде відправлена

ПАНАХИДА

ЗА СПОКІЙ ДУШІ
нашої Дорогої і Незабутньої
МАМИ, БАБУНІ І ПРАБАБУНІ

сл. п.

МАРІЇ ЩИРСЬКОЇ

що відійшла у Вічність 28-го липня 1980 р. на Волині.

Донька — РАЇСА з родиною

Друзів і Приятелів просимо помолитися разом з нами за спокій Їхніх Душ.

Ресорт Військових Справ УНР в екзилі та Крайова Орденська Рада у Філядельфії

діляться сумною вісткою з кол. Українським Вояцтвом та Українським Громадянством, що 6-го жовтня 1980 р. у Філядельфії, Па., відійшов від нас у Вічність

бл. п. СОТНИК

СТЕПАН ТУЛЮК - КУЛЬЧИЦЬКИЙ

заступник Голови Крайової Орденської Ради на Америку.

ПОХОРОН відбувся 11-го жовтня 1980 року з церкви св. Миколая на цвинтар у Факс Чейс — Філядельфія, Па.

•

ВДостойній Родині Спочилого висловлюємо наше глибоке співчуття.

РЕСОРТ ВІЙСЬКОВИХ СПРАВ УНР в ЕКЗИЛІ
КРАЙОВА ОРДЕНСЬКА РАДА у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ

сл. п.

Інж. СТЕПАНА КУЛЬЧИЦЬКОГО

довголітнього Голови та Почесного Голови Комітету „ЯВОРІВЩИНА" на видання реґіонального збірника „ЯВОРІВЩИНИ" — замість квітів на могилу, складають:

по 25.00 дол. — Харамбура Іван;
по 20.00 дол. — Бриттан Роман, Гентош Іванна, Косик Василь, Масюк Ярослав, Масюк Степан;
по 15.00 дол. — Масюк Марія і Мирон;
по 10.00 дол. — Барагура В., Ванчицька Ірина, Ґіба Олена, Климишин Олена.

З глибоким смутком сповіщаємо, що дня 4-го листопада 1980 р., упокоїлась в Бозі, у Винниках біля Львова, на 89-му році життя,

бл. п.

ІРЕНА ГІРНЯК

кол. вчителька на Рідних Землях.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Опечалені:

сестри:
ОКСАНА МАРТИНЕЦЬ з родиною
ТЕТЯНА БОГАЧЕВСЬКА з родиною
брат — АНДРІЙ ГІРНЯК з дружиною, Канада
та ближча і дальша Родина в Україні й у вільному світі

Об'єднання Лісників і Деревників в Ню Йорку, Н. Й.

ділиться сумною вісткою, що дня 6-го листопада 1980 р., на 83-му році життя, відійшов у Вічність

бл. п. інженер лісник

МИХАЙЛО ГАВРИЛЮК

•

ВШ. Дружині, Синові та Родині Покійного глибокі співчуття складають —

Управа і Члени ОБУЛіД-у

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

В ПЕРШУ БЕЗМЕЖНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

нашого Найдорожчого
МУЖА, БАТЬКА та ДІДУНЯ

бл. п.

СТЕФАНА КОНАШЕВИЧА

будуть відправлені

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

в четвер, дня 20-го листопада 1980 року

в соборі Непорочного Зачаття у Філядельфії, Па.;

в церкві Царя Христа у Філядельфії, Па. та

в церкві в Люрді, Франція.

Про участь і молитви за спокій душі Покійного просять у глибокому смутку:

дружина — МАРІЯ
донька — ХРИСТИНА ПЕРФЕЦЬКА з мужем ЮРІЄМ
внучки — ТАНЯ І МАРТУСЯ

Винниченківська Комісія УВАН

Наспіла сумна вістка, що 5-го листопада 1980 р., несподівано, помер

бл. п.

Інж. ВОЛОДИМИР БОГАЧЕВСЬКИЙ

Українська Громада зазнала великої втрати, відійшов від нас щирий патріот, людина широких культурних і громадських зацікавлень, постійний прихильник і жертводавець Винниченківської Комісії УВАН.

•

Вельмишановній Дружині п-ні Тетяні та всій Його Родині висловлюємо наше глибоке співчуття.

ВИННИЧЕНКІВСЬКА КОМІСІЯ УВАН

В ТРЕТЮ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
мого Найдорожчого і Незабутнього ЧОЛОВІКА

бл. п.

МИХАЙЛА МИХАЙЛОВИЧА НЕСІНА

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ

в четвер, 20-го листопада 1980 року, о год. 9-ій ранку в Церкві-Пам'ятнику св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Дружина — ОЛЕНА

У глибокому смутку повідомляємо Рідних, Приятелів і Знайомих, що в понеділок, 10-го листопада 1980 р., вечером, з Волі Всевишнього, відійшла від нас, заосмотрена Найсвятішими Тайнами, на 95-му році свого трудолюбивого життя,

наша Найдорожча
МАМА, БАБЦЯ, ПРАБАБЦЯ, ТЕЩА і ТЕТА

бл. п.

ЕВГЕНІЯ з ДУРБАКІВ СКАСКІВ

вдова по о. совітникові Григорієві.

ПАРАСТАС — в середу, 12-го листопада 1980 р. в похоронному заведенні Gray Funeral Home, Inc., 100 E. Main Street, Port Jervis, N.Y.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ в четвер, 13-го листопада 1980 р., о год. 9-ій ранку з того ж похоронного заведення до церкви св. Володимира у Ґлен Спей, Н. Й., о год. 10-ій — СЛУЖБА БОЖА, а опісля на місцевий цвинтар.

Горем прибиті:

дочка — ЛЮБОВ ЮРКІВ з мужем СТЕПАНОМ
син — о. БОГДАН СКАСКІВ з дружиною МИРОСЛАВОЮ
Внуки, Правнуки, Братанки, Пратаниці, Сестрінки, Сестрінці з Родинами
та ближча і дальша Родина в Америці, Арґентині, Канаді і в Україні

•

Замість квітів на могилу Покійної, проситься складати пожертви на: Крайовий Собор Пресв. Родини у Вашінґтоні або на Українську Католицьку Церкву в Люрді.

Головний Екзекутивний Комітет...

(Продовження зі стор. 1)

Прибутки „Свободи" дали загальну суму $593,481, а видатки $590,063. Так прибутки, як і видатки зросли приблизно на $60,000 у порівнянні з попереднім роком. УНСоюз заплатив „Свободі" за членів майже $300,000, що є на $18,000 більше, як в 1979 році. З уваги на те, що з кінцем вересня ц. р. було дуже багато незаплачених рахунків, треба сподіватися, що прийдеться ще значно збільшити субсидію „Свободи".

Сума передплати за англомовний „Український Тижневик" зросла на $13,750, від членів та на $3,652 від не-членів. За друкарські праці одержано $71,768, що є на $35,063 більше, як в минулому році. З продажу альманаху прибула сума $28,000, що також вказує на зріст на суму $9,891.

У видатках найбільший зріст виказують платні працівників і редакторів, як і кошти матеріялу і поштової пересилки.

Звітуючи про фінансовий стан Корпорації Дому УНСоюзу У. Дячук ствердила, що з кінцем жовтня ц.р. всіх прибутків було на суму $1,461,460. Слід припускати, що до кінця біжучого року чинші й інші прибутки принесуть ще додаткових $291,000, що дасть загальну суму $1,752,394. Для порівняння головний касир подала, що за рік 1979 корпорація виказала прибутків на суму $1,707,500, а в 1978 році — $1,581,369.

Видатки за десять місяців дали суму $1,302,652, що є $284,487 більше від загальної суми з 1979 р. Головний касир сказала, що цього року виплатила Корпорація УНСоюзові відсотків за позичку в сумі $228,750, тоді, коли минулого року такої виплати не було в перших 10-ох місяцях року. Зросли видатки на опал і охолодження на $35,000 і дали загальну суму $196,777.

Також були вищі видатки на вдержання будинку з огляду на потребу перемалювання багатьох приміщень і деяких направ.

Коротким описом перебігу нарад Окружного Комітету в Детройті, Міч., в яких вона взяла участь попереднього вечора, головний касир закінчила свій звіт.

З уваги на те, що до Головної Канцелярії якраз прибув Андрій Кейбіда, організатор цьогорічної прогулянки кораблем, учасники нарад заслухали його звіту, до якого теж долучив деякі статистичні дані д-р Флис, та обговорили можливість влаштування двох таких прогулянок в травні і червні наступного року, стверджуючи, що вони пройшли дуже успішно і корисно для учасників і для УНСоюзу.

Звітування продовжував головний секретар В. Сохан, подаючи детальні інформації про рух членства.

Звіт головного секретаря

За дев'ять місяців 1980-го року приєднали секретарі та організатори 1,536 нових членів, в тому 489 членів департаменту молоді, 831 членів департаменту дорослих та 216 членів з акцидентовим забезпеченням. В тому самому часі втратив УНСоюз в наслідок виплат вивінувальних грамот, грошових зворотів, закінчення платности вкладок за грамоти кляс Р-20 та Р-65, смертних випадків та суспенз 2,851 членів, тому і стан активного членства зменшився на 1,315 за дев'ять місяців 1980 року. Число всіх членів, тобто активних і на виплаченому забезпеченні та на безплатному продовженні, зменшилося за дев'ять місяців цього року на 1,112 і виносило з кінцем вересня цього року 84,816 членів.

Тоді, коли число втрат членства не було вищим від сподіваного, числа нових членів були у звітовому часі значно меншими від запляннованої квоти 4,000 нових членів на 1980 рік. Можна сподіватися більшого припливу нових членів в останніх місяцях року, бо тоді звичайно пожвавлюється членська кампанія, але для виконання повністю квоти 4,000 нових членів потрібно придбати півтори тисячі нових членів в трьох місяцях цього року.

Праця над виготовленням протоколу річного засідання Головного Уряду добігає до кінця. Марія Савчак вже виготовила транскрипт ходу нарад із звукозаписної стрічки і тепер переписує протокол начисто, так що за декілька тижнів можна почати публікацію протоколу у „Свободі".

Нові актуарії, з якими недавно заключено договір, вже працюють разом з Екзекутивою над новими формами грамот забезпечення, які відповідали б найновішим вимогам забезпечених урядів. Відділам, які досі не прислали складів своїх урядів, вислано пригадки, а на грудень вже приготовляються нові друки на склади урядів, які будуть обрані на 1981 рік. Ці друки будуть розіслані секретарям Відділів в грудні цього року.

Праця над фільмами, що їх замовив УНСоюз у відомого фільмового продуцента Славка Новицького, поступає вперед. Він прислав вже проєкти текстів цих фільмів і Головна Канцелярія постачає йому потрібні інформації, як теж дані та адреси і числа телефонів тих осіб, з якими він переводить інтерв'ю, чи збирає потрібні матеріяли для фільмів.

Закінчуючи свій звіт, головний секретар поінформував, що в порозумінні з актуаріями приготовлено пропозицію нових вікових меж та максимальних сум забезпечення без вимог лікарських оглядин. Вони значно вищі від теперішніх, але потрібні для посилення членської кампанії та заохоти кандидатів у члени до забезпечування на вищі суми в УНСоюзі, який забезпечує членів на суми до $100,000.

Звіти заступників головного предсідника

Заступниця головного предсідника М. Душник інформує про свою участь в організаційних нарадах Окружних Комітетів та про репрезентативні функції, які вона виконувала на доручення Екзекутиви. Вона репрезентувала УНС на тенісових і плавацьких чемпіонатах УСЦАК на Союзівці та брала участь 25-ий рік підряд, що є рекордом, у цих тенісових змаганнях. Була майстром церемоній під час відзначення Тижня Поневолених Націй в Ню Йорку, представила президента-електа Рональда Регена під час зустрічі з представниками братських союзів в Ню Йорку, була делегатом УНСоюзу на XIII Конгресі Українців Америки та репрезентувала УНСоюз на відзначенні 25-річчя УСЦАК на Союзівці. Досі вона зорганізувала три нові члени, в тому одного на 10,000 дол. забезпечення, і сподівається збільшити це число до кінця року.

Д-р М. Куропась також звітував про свої репрезентативні завдання, зокрема його участь в імпрезі Українського Євангельсько-Баптистського Об'єднання в Чікаго, члени якого дуже тепло відносяться до УНСоюзу. Він також репрезентував УНСоюз на XIII Конгресі КУК і звітував про його перебіг. Д-р Куропась повідомив про його наименування до Крайового центру міських етнічних справ на трирічну каденцію, про можливість одержання більшої дотації (гренту) на написання праці про історію українського поселення у ЗСА та про можливість публікації його докторської праці Північним іллінойським університетом. Заступник головного предсідника, за згодою Екзекутиви, буде консультантом С. Новицького у підготові замовлених УНСоюзом фільмів, разом з іншими членами Екзекутиви і головним редактором.

Резюме головного предсідника

Головний предсідник д-р Флис відтак подав загальний звіт про різні аспекти праці й діяльність УНСоюзу, переходячи по черзі організаційні, видавничі, забезпеченеві та інші справи. Він зупинився обширно над плянами побудови будинку для старших віком союзовців біля Союзівки та поінформував про проєкт архітектурної фірми Корсунського, Кранка і Еріксона з Міннеаполісу, як теж про можливість частинного фінансування праці Марка Царинника, на спілку з УНІГУ, про голод в Україні. Він теж звітував про свою подорож на фестиваль в Дофині, про відвідини архиєпископа Мирослава Любачівського, про участь в нарадах Округ та про репрезентативні функції і поїздки. Інформаціями про позички на студії для молодих членів і про впровадження можливостей набуття нового виплаченого забезпечення для власників дозрілих вивінуваних грамот закінчив своє звітування д-р Флис.

Звіт головного редактора

Ред. З. Снилик подав короткий звіт про працю видавництва, інформуючи про головні події в житті української громади, зокрема про XIII Конгрес Українців Америки, підготову до Мадридської конференції та президентські вибори. Ці останні мали своєрідний історичний характер в житті української громади ЗСА, коли взяти до уваги двократну участь президента-електа Р. Регена в українських імпрезах, відвідини віцепрезидента Волтера Мондейла родини Смородських у Ратефорді, Н. Дж., та відвідини Розалин Картер української католицької парафії в Нюарку, Н. Дж. Ред. Снилик інформував про відгомін цих подій, реакцію читачів видань УНСоюзу тощо. Він наголошував конечність сильнішої активности українців в політичному житті ЗСА, пожвавлення зв'язків з професіоналістами і молоддю, посилення видавничої діяльности згідно з потребами УНСоюзу і цілої громади та, вказуючи на ситуацію в Україні, таке ж посилення діяльности в обороні топтаних Москвою національних і людських прав українського народу.

Рішення

Після дискусії Головний Екзекутивний Комітет вирішив:

• Забезпечувати членів без лікарських оглядин, починаючи від 1-го листопада 1980-го року, у таких вікових межах і на такі максимальні суми:

Вік	Максимальна сума
16-35	$25,000
36-45	10,000
46-50	5,000
51-55	3,000
56-60	1,000

• Вимагати подвійних лікарських оглядин, проведених двома різними лікарями, в поданих вікових межах, починаючи від таких сум забезпечення

16-35	$50,000
36-45	25,000
46-55	10,000

• Гарантувати новим членам деп. молоді, яких забезпечено грамотами кляси Р-20 на суми від $15,000 до $25,000 у віці 0 до 10 років, студійні позички на суми від $4,000 до $7,500 з відсотками по 3% річно.

• Дати можливість кожному членові, власникові дозрілої вивінувальної грамоти, вибрати дві інші розв'язки замість виплати повної суми вивінування:

1. Набути вповні виплачене забезпечення на таку суму, як його вивінувальна грамота, за одноразову вкладку, відповідну до його віку, а решту суми вивінування вибрати готівкою.
2. Набути за повну суму вивінування вповні виплачене забезпечення на підвищену суму забезпечення, що її можна одноразово заплатити повною сумою вивінування.

• Фінансувати на спілку з Центром Українських Студій у Гарварді праці ред. Марка Царинника про штучний голод в Україні в 1930-их роках, щоб опісля видати таку книжку в англійській мові в 1983-му році у 50-річчю цього українського голокосту — народовбивчого голоду.

• Заключити з Канадським Товариством Професіоналістів та Підприємців договір заснування при цьому Товаристві Відділу УНСоюзу з організаторськими та секретарськими винагородами виплачуваними цьому Товариству.

• Робити дальші заходи для побудови біля Союзівки дому для сеньйорів — членів УНСоюзу.

• Влаштувати в червні 1981-го року семиденну прогулянку кораблем для членів УНСоюзу та провірити можливості влаштування в травні такої прогулянки кораблем, яка тривала б 11 днів.

• Схвалити резолюцію з повною піддержкою становища делегатів Головного Уряду УНСоюзу на XIII Конгресі Українців Америки та проголосити цю резолюцію у „Свободі". (дивись „Свобода" ч. 234 з 5-го листопада 1980 року).

Після вичерпання порядку нарад д-р Флис закрив їх у пізніх пополудневих годинах.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

Студія...

(Закінчення зі стор. 1)

трополії. А там, як дозволяють кошти, за гарною традицією Студії — і по інших поселеннях українських в ЗСА і Канаді.

Сам вступ розмови вже відповів частково на питання, чому якраз „Чорна Пантера"? Бож для цього треба виступити проти табу! — Але мистець Крушельницька каже й більше, повторюючи за проф. Павлусевичем, що „Винниченкові п'єси — це частина життя, яку ми повинні знати". Каже режисер і про те, що в Студії, де є діти від 8-го року життя, а молодь — від підлітків до молодих дорослих попід 30 років життя, треба брати такі п'єси, де небагато літніх дієвих осіб, бо тяжко „тінейджерові" грати ролю, наприклад, Народного Малахія. Ця ж п'єса — переповнена молодими персонажами. Головні ролі виконують: Чорна Пантера (Ріта) — Ліда Прокоп, Білий Ведмідь (Корній) — Лев Воляньський. Про зірку студії Ліду Прокоп давно писали, що „вона може вже з легкістю подолати складні психологічні ролі".

Шлях від перших театральних постанов Студії до цього відважного завершення — вистави „Чорної Пантери й Білого Ведмедя", був надзвичайно цікавий і кольоритний. Л. Крушельницька, перебравши в 1965 році „Дитячу Студію Мистецького Слова" від корифея українського Театру Олімпії Добровольської, де навчалися й набиралися театральних вмілостей кільканадцятеро дітей, спочатку могла ставити тільки дитячий репертуар, казки-феєрії. Тож спочатку був тріюмф у „Летючому кораблі" Шияна, за тим ішов казковий успіх „Голубої хустини" того ж драматурга і багато інших проміжних.

Зростав склад Студії, бо чарівної вдачі й незвичайної терпеливости учителька вміла привабити малечу й дітвору до Студії, а головно вміла ладити з батьками й уміла втримати молодь довгими потім роками при праці. Але, як підростав надійний дорост, росли вимоги й відвага братися за все складніші й складніші речі. Короною першого п'ятиріччя існування Студії стала „Лісова Пісня" Лесі Українки. Окрилені успіхом, нечуваним до того, якщо враховувати вік молоденьких виконавців, вже студійці Лідії Крушельницької не боялися тяжкости жодних завдань. Корону „Лісову Пісню" ставила Крушельницька 16 небувалих разів.

„Казка старого млина" Спиридона Черкасенка була в тому ж пляні. Перед нею була інсценізація 18-ти байок Леоніда Глібова, безліч високоориґінальних концертів на честь Шевченка, Лесі Українки, Франка, Визвольних Змагань тощо. Потім знову ставила казку „У царстві Оха" Олекси Сацюка з доповненням св. п. Володимира Ласовського. „Снігова царівна" Ганса Християна Андерсона була вдалим етапом розвитку й росту студійців, а з ними й більші можливості режисера пані Лідії Крушельницької ставити ще більш вимогливі речі.

„Побутова і вже „легендарна" для сучасного покоління дітей і молоді, народжених не на Україні, п'єса Михайла Старицького „Ой, не ходи, Грицю...", завершила собою перше десятиріччя блискучого шляху Студії і її невтомної керівниці. Молодим акторам легко спочатку не давалася далека їм і не зовсім зрозуміла епоха й персонажі, але в головній ролі виступав „позичений" з Метрополітальної опери в Ню Йорку Андрій Добрянський. Йому парою була дуже обдарована й прегарна Наталка Чума, яка не поступилася своєму славному партнерові. Захоплена критика писала її повінь похвал як за незабутній образ Мавки чи за Казку — Мар'яну з Черкасенкового „Млина". Інші виконавці, дістали теж прихильну оцінку.

Рік 1976-ий знаменний буде комедією Скріба „Склянка води", про яку читачі „Свободи" читали знаменнту рецензію-статтю Юрія Шереха — проф. Шевельова — він же перекладач цієї французької п'єси. Цей критик не без дози легкого насміху пише, що побічним завданням такого роду п'єси було „позбутися... вайлуватости, ...спадщини наших селюцьких коренів", адже дія тут відбувалася на англійському королівському дворі. Із численних рецензій у пресі, які маю перед собою з ласкавого труду маестра Леонтія Крушельницького, який дбайливо зібрав рецензії з різноманітних періодик і уклав їх у об'ємистий альбом — т. зв. „скрепбук", бачу, що студійці виявили всі свої сценічні можливості в цій чарівній і грацiйній світській комедії. До успіху напевно додало і те, що молоді адепти театрального мистецтва мали вже за собою працю над „не-вайлуватими" драмами-поемами Лесі Українки два роки перед тим: „Прокляття Рахілі", „Одержима", „Йоганна — жінка Хусова", „Адвокат Мартіян" та інші, в яких чарували око глядача і задовольняли вимогливу вчительку — Крушельницьку такі „зірки" Студії, як Наталя Чума, Уляна Ільницька, Ліда Прокоп, Христина Сливоцька, Лідія Голюка, Надія Діба, Оксана Гаврилюк та численні інші. Тут на допомогу режисерові прийшла, як вже і раніше, балетмайстер Ольга Ковальчук-Івасівка, випускниця Київського балету і педагог не тільки танку, але й рухів по сцені, тобто фахівець того, що в ЗСА звється „мувмент ковч". Ольга Ковальчук-Івасівка, як і балетмайстер Рома Прийма-Богачевська, постійно працюють із Студією, і їм обом без міри і без слів вдячна Крушельницька. В розмові в редакції маестро Крушельницька на мала досить слів для щирих похвал О. Ковальчук-Івасівці, висуваючи цю свою співробітницю і співтворця на передній плян, відсуваючи себе в тінь лаштунків зі скромністю, якої пошукати.

При цьому, коли Лідія Крушельницька акцентує цих своїх помічників, вона з великим признанням говорить і про інших мистців своїх дійних, без яких вона „не могла б багато зробити". Це і мисткиня Слава Геруляк, яка ніколи не відмовила давати мистецькі оформлення й проєктувати костюми; це і мгр Марійка Шуст, знавець музейництва й костюмів і всього, що торкається оформлення сцени;це і Юрко Гречило,колись Володимир Касіян, які оформлювали і оформлюють сцену, та цілий ряд інших відданих сцені осіб, як, наприклад, незаступимий Володимир Папуга чи Христя Шмігель. Згадує Крушельницька і заслуги піяніста св. п. Володимира Гентіша; а вже на особливе вирізнення заслужив собі композитор Ігор Соневицький, який працює зі Студією всі ці славні 15 років, пишучи оригінальну й цікаву музику до кожного слиде спектаклю Студії Мистецького Слова. Багато з його креацій сягають вершків музичної досконалости. За костюми дбають Анна Зелик і Аніта Мандзій.

Тут виявляється подивугідне вміння Крушельницької передати великий ентузіязм багатьом нашим культуротворцям, захопивши їх своєю візією до тієї міри, що вони теж тривають у вирі української театральної „священодії", допомагають Студії. Це загадка.

Праця Студії далі йшла успішно, сягаючи по недосяжне. Після „Склянки води" була вистава „Івана Вишенського", і теж історичний „Степовий Гість" Бориса Грінченка. Обидві речі — данина українській козацькій добі. Було теж багато-пребагато концертів, де без Студії й студійців годі було великому українському Ню Йоркові обійтися. Скрізь і в усьому було намагання досягти досконалости і її досягалося. Була знаменита п'єса Маршака — „Дванадцять місяців" в перекладі Наталі Забіли. В репертуарі отже різноманітні і цікаві п'єси. Проте в режисера була тяга до п'єси, якою була заворожена з дитинства: замір бачити сценічне втілення драми з психологічно-філософським підґрунтям, такої, що з нею зовсім не чужо почуватиметься й сучасна українська молодь, яка вже студіює по американських коледжах і університетах або закінчила їх; якій не чужа, а зовсім своя загальнолюдська і вічна тема: боротьба двох сил — родини і мистецтва. П'єса, яка нагадує їм твори такі ж психологічні Чехова й Ібсена, Бернарда Шова чи О'Ніла, щоб не згадувати вже сучасніших і ближчих нашим дітям американських драматургів. І тому не дивно — каже Лідія Крушельницька, — що виконавці ролей відразу прийняли всіх персонажів „Чорної Пантери і Білого „Ведмедя" за своїх сучасників і зрозуміли проблеми й колізії в драмі, бо бачать їх і в своєму неукраїнському довкіллі. Студія вітає радо нові свіжі помисли улюбленого режисера.

Взагалі так приємно працювати з цими молодими людьми, — каже Крушельницька. Ця група дуже охоча до праці, радо посвячує свій час пробам і серйозній праці над п'єсою. А проби йдуть вже рік, кожного тижня по кілька днів, і часто — від ранку до вечора. Репетиції „Чорної Пантери" відвідали наші чільні літературні й театральні критики, всім їм подобалося. Всі висловили певні зауваження, певні поради, які прийнято до уваги. А тепер слово за громадою. Громада ж великого Ню Йорку ніколи не була холодна до своєї Студії Мистецького Слова, і — як пам'ятаємо з великих заголовків у „Свободі" зокрема — тисячі глядачів відвідали вистави Студії.

Сьогодні режисер Л. Крушельницька сподівається такого ж щирого відгуку й привіту від співгромадян-українців.

Представники УНС зустрічалися з членами уряду Канади

Під час Конгресу КУК представники УНС, сен П. Юзик і мгр І. Геврик з адв. І. С. Петришином, провідником Лібералів Манітоби, та міністром закордонних справ Канади Марком МекҐвіґеном. Під час розмов на Конгресі представники УНС мали нагоду заторкнути ряд справ, включно з питанням порушення національних і людських прав в СССР.

Трентон приготовляється до відзначення національних свят

Трентон, Н. Дж. — На початку жовтня ц. р., тут при Українському Народному Домі відбулися збори представників українських установ, організацій, товариств та Українських Церков, на яких обрано Громадський комітет для спільних відзначень Листопадового зриву і Свята державности та соборности 22-го Січня.

Свято Листопадового зриву відбудеться при українській парафії св. свщ. Йосафата в неділю, 16-го листопада ц. р., о год. 4-ій по полудні. В цьому святі візьмуть участь місцеві молодечі організації СУМ-А, ОДУМ-у та Пласту. Святкову доповідь виголосить студент Дартмут коледжу і аспірант до старшого пластунського куреня Ордену Хрестоносців Остап В. Корчмарик. В мистецькій частині виступить ансамбль бандуристів під мистецьким керівництвом Володимира Васьківа; Леся Татомир-Городиська виступить з рецитацією.

Новозформований Громадський комітет вже розпочав підготовчу працю для відзначення 22-го Січня, яке відбудеться при Парафії св. Юрія Переможця 25-го січня 1981 року. На це свято будуть запрошені місцеві та позамісцеві мистецькі сили. Громадський комітет запрошує всіх українців міста Трентону й околиць взяти численну участь у відзначеннях цих національних свят відродження Української державности.